

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

8. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (10,50 Sk)

24. ÚNORA 2002

Z obsahu:

Chvála Boha

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
6. února 2002
- strana 2 -

**Nedostatek
milosrdenství**

Cesta utrpení
sv. sestry Faustyny
- strana 4 -

Odpouštět urážky

Jaká je naše ochota
a připravenost odpouštět
těm, kteří nám ubližují...
- strana 6 -

Stále aktuální světec

Sv. Pius IX.
- strana 8 -

Světlo z jiného světa

Karel Josef Walner
- strana 10 -

**Věřím ve společenství
svatých**

Pozdní dík
sv. Donu Boskovi
- strana 11 -

Cesta k jednotě

- strana 12 -

**Skutečná tvář
otce Pia (8)**

Četba na pokračování
- strana 13 -

Život Kristův (65)

Kristologické katecheze
Jana Pavla II.
- strana 14 -

Pietà z Malopolska, kolem roku 1450, detail

Chvála Boha

Před časem při komentování žalmu, jenž předchází ten, který zde zapěli, jsme si řekli, že se těsně pojí k žalmu následujícímu. Žalmy 41. a 42. představují totiž jediný zpěv, rozdělený na tři části stejnou antifonou: *Proč jsi smutná, má duše, a proč ve mně sténáš? Doufej v Boha, zase ho budu chválit, svého Spasitele a svého Boha!*

Bolest v opuštěnosti

Tato slova, která se podobají samomluvě, vyjadřují žalmistovy hluboké pocity. Nachází se daleko od Siónu, který je výchozím bodem jeho života, protože je to privilegované sídlo Boží přítomnosti a bohopocty vzdávané věřícími. Pociťuje proto samotu způsobenou nepochopením, a dokonce útoky ze strany bezbožných, ztíženou navíc z Boží strany opuštěností a mlčením. Žalmista proto reaguje na smutek výzvou k důvěře, se kterou se obrací sám k sobě, a krásným ujištěním o důvěře: počítá s tím, že bude ještě moci chválit Boha, svého Spasitele.

Prosba o zastání

I když v žalmu 42. jako by žalmista mluvil jen sám k sobě, podobně jako v žalmu předcházejícím, obrací se na Boha a prosí vroucně, aby ho chránil proti protivníkům. Prosebník opakuje takřka do písmene výzvu pronesenou v jiném žalmu (srov. Ž 41,10) a obrací se tentokrát k Bohu účinněji svým výkřikem v opuštěnosti: *Proč jsi mě zahnal, proč se musím smutně vláčet, tísněn nepřitelem?* (Ž 42,2).

Návrat do chrámu

Nicméně nyní cítí, že temné období odloučenosti končí, a vyjadřuje jistotu, že se vrátí na Sión a najde Boží příbytek. Svaté město již není ztracenou vlastí, jak

Prosíme čtenáře, aby si laskavě opravili chyby, ke kterým nedopatřením došlo v minulých číslech Světla:

V čísle 7/2002 bylo chybně uvedeno liturgické čtení z 6. neděle v liturgickém mezidobí, cyklus A. Správně mělo být uvedeno liturgické čtení z 1. neděle postní. A dále v čísle 6/2002 ve druhém čtení 1 Kor 2,1-5 došlo k překlepu ve slově „projednání Ducha“. Správně mělo být uvedeno „projevování Ducha“.

Za tyto chyby se našim čtenářům omlouváme.

Redakce

tomu bylo v nářku v předchozím žalmu (srov. Ž 41,3-4), je naopak radostným cílem, k němuž se dal na pochod. Vůdcem při návratu na Sión mu bude *pravda* Boží a jeho *světlo* (srov. Ž 42,3). Sám Hospodin bude posledním cílem jeho cesty. Vyzývá ho jako soudce a obhájce (srov. v. 1-2). Tři slovesa podtrhují vyprošovaný zásah, který si od něho vyprošuje: *zjednej mi právo, ujmí se mé pře, zbav mě* (v. 1). Jsou to jakoby tři hvězdy naděje, které se rozžaly na temném nebi zkoušky a ohlašují blízkost spásy.

Stesk Spasitele

Významný je způsob, jakým čte tento žalm sv. Ambrož, když prožije podobnou zkušenost jako žalmista a aplikuje ji na Ježíše, který se modlí v Getsemane: »Nechci, aby ses divil, jestliže prorok říká, že jeho duše je smutná, a to od chvíle, kdy sám Pán Ježíš říká: Moje duše je nyní zmatena. Ten totiž, který vzal na sebe naše slabosti, vzal na sebe i naši citlivost, pro kterou byl smutný až k smrti, ale nikoliv pro smrt. Nemohl totiž vyvolávat zámčivost pro dobrovolnou smrt, od níž záviselo štěstí všech lidí... Byl proto smutný až k smrti v očekávání, že milost bude dovezena k naplnění. To dokládá jeho vlastní svědectví, když říká o své smrti: *V křest mám být ponořen, a jak je mi úzko, než bude vykonán!*« (Le rimostranze di Giobbe e Davide, VII, 28, Řím, 1980, str. 233).

Radost vychází ze Siónu

Nyní v pokračování žalmu 42. se před zrakem žalmisty otevírá tak vytoužené osvobození: návrat k pramenu života a spojení s Bohem. *Pravda*, totiž laskavá věrnost Hospodina, a *světlo*, tj. zjevení jeho dobroty, jsou zosobněny jako poselkyně, které pošle sám Bůh z nebe, aby věřícího vzaly za ruku a dovedly ho k vytouženému cíli (srov. Ž 42,3).

Velmi výmluvný je sled etap přibližování k Siónu a jeho duchovnímu centru. Nejdříve se objeví *svatá hora*, pahorek, kde se tyčí chrám a Davidův palác.

Pak přicházejí na řadu *stany*, tj. svatyně na Siónu s různými nádvořími a budovami, které ho utvářejí. Přistupuje tedy k *Božímu oltáři*, místu oběti a oficiálního kultu celého národa. Posledním a rozhodujícím cílem je sám Bůh a radost, objetí a důvěrnost nalezená u něho, dříve vzdáleného a mlčenlivého.

Od této chvíle se všechno stává zpěvem, radostí a svátkem (srov. v. 4). V hebrejském originálu se hovoří o »Bohu, který je radostí mého jásoťu«. Jedná se zde o semitský způsob vyjadřování superlativu: Žalmista chce podtrhnout, že Hospodin je kořenem každého štěstí, je nejvyšší radostí, je plností pokoje.

Vzpomínka na původní liturgii

Řecký překlad Septuaginty se drží, jak se zdá, ekvivalentního aramejského výrazu, který naznačuje mládí, a překládá ho: »K Bohu, který mi obveseluje mou mladost«, a zavádí tak představu svěžesti a intenzivní radosti, kterou Pán uděluje. Latinský žaltář Vulgáty, která je překladem z řečtiny, proto říká: »Ad Deum, qui laetificat iuventutem meam.« V této formě byl žalm recitován v předchozí liturgii u stupňů oltáře jako úvodní invocace k setkání s Pánem.

Trpělivost v naději

Úvodní nářek v antifoně žalmů 41-42 ozývá se naposled v závěru (srov. Ž 42,5). Prosebník ještě nedorazil do Božího chrámu, je ještě zahalen temnotou zkoušky; ale nyní jeho zraku zazářilo světlo budoucího setkání a jeho rty již zaznamenávají tonalitu zpěvu radosti. Výzva je v tomto bodě charakterizována především nadějí. Svatý Augustin tak v komentáři našeho žalmu konstatuje: »Doufej v Boha, tak odpovídá své duši ten, kdo je zkormoučen... Žij prozatím v naději. Jestliže předmět naděje již vidíme, není to naděje; ale když doufáme v to, co nevidíme, je to pro trpělivost, s jakou na to čekáme (srov. Řím 8,24-25).« (Esposizione sui Salmi I, Roma 1892, str. 1019).

Modlitba touhy po Bohu

Žalm se tedy stává modlitbou toho, kdo je poutníkem na této zemi a dostává se ještě do styku se zlem a s utrpením, ale má jistotu, že nadcházejícím bodem dějin není propast smrti, nýbrž spásné setkání s Bohem. Tato jistota je ještě pevnější pro křesťany, ke kterým list k Židům volá: *Vy jste přistoupili k hoře Siónu, k městu živého Boha, k nebeskému Jeruzalému, ke shromáždění obrovského množství andělů a k obci prvorozenců, kteří jsou zapsáni v nebi, k soudci, Bohu všech, k duším spravedlivých, kteří už dosáhli cíle, a k Prostředníku nové smlouvy, byli jste pokropeni krví, která mluví důrazněji, než krev Ábelova* (Žid 12, 22-24).

Bollettino Vaticano 6. 2. 2002

Mezititulky redakce Světla

Otcův dar

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Toto je můj milovaný Syn!

Duch tě chce dnes vyvést na vysokou horu, daleko od tvé každodenní uspěchané všednosti, ke vznešeným místům, kde se nebe stýká se zemí. *Pán tě volá svým svatým povoláním, ne proto, že jsi něco vykonal, nýbrž pro svou milost, že On tak svobodně rozhodl. Přijmi toto jeho pozvání s pocity pokorné vděčnosti a nebudeš litovat úsilí, které je třeba vynaložit při výstupu na horu Proměnění.*

Ježíš si tě odvádí na toto vyvýšené, osamělé místo, vzdálené ode vsí přízemnosti, proto, aby obnovil a oživil tvůj pohled víry a rozhodl tvou radost ze své přítomnosti. Stereotypní každodennost, která tě unavuje a všechno zahaluje všedností, se tak často nevyhne ani tvému vztahu k Pánu tvého srdce. Vytrácí-li se z tvé duše živé a přesvědčující vědomí a úžas nad jeho božskou vznešeností, bledne i tvá radost z nesmírného a nezaslouženého daru jeho přítomnosti a stáváš se ke své vlastní škodě unaveným hostitelem, kterému zevšedněl Ten, který je tvým hostem. Pros cestou Ducha svatého, aby očistil tvůj unavený zrak a uschoptil tě vidět to, co se ztrácí v zakouřené mlze jednotvárné pozemskosti.

Tady vysoko na hoře se ti před zrskem víry náhle otevírá podívaná, kterou by tvůj pozemský zrak nikdy neunesl. Pohled s radostí a úžasem na svého Pána. *Jeho tvář září jako slunce a jeho šat je oslnivě bílý.* Tato slova však nestačí, aby popsala jeho vznešenou krásu, protože před jeho jasem i slunce bledne jako temná skvrna. Vtiskni si hluboko do duše tento obraz, který ti alespoň jako v zrcadle dává nahlížet na Ježíšovu božskou velebnost.

Pozdrav s úctou velké postavy Hospodinyvých přátel, kteří přistupují k Pánu, aby s ním rozmlouvali. Poslouchej pozorně, o čem s ním hovoří: o tom, že se přiblížila chvíle, kdy tento Boží Syn k nim sestoupí, aby je spolu se všemi spravedlivými od počátku světa, které zastupují, vyvedl z místa očekávání do slávy svého Otce. Až se s ním příště setkají, bude zářit nejen jeho tvář a jeho sněhobílé roucho, ale také pět jeho ran, ze kterých vzejde výkupná cena za spásu všeho světa.

Srovnej si, můžeš-li, pohled na této hoře s pohledem, který před časem předváděl Boží Nepřítel, když se podbízel tvému Pánu za všechna království světa a jejich slávu. Zraku, který vidí dar Boží slávy, se všechno pozemské ztrácí v propasti nicoty jako marnost nad marností. Dnes můžeš pocítit zcela jasně, kde je tvoje místo. Vyznej to bez váhání: »Pane, dobře

je mi zde, chci zde setrvat s Tebou a s Tvými svatými a klanět se s vděčností a pokornou úctou Tvé božské velebnosti!«

Nelekej se světlého oblaku, který všechno kolem pokryl novým jasem. Má se ti dostat ještě mnohem výraznějšího svědectví, než jakým je pohled na odlesk božského jasu. Je tu Někdo, kdo se oprávněně raduje z Ježíšovy slávy: sám nebeský Otec sestupuje, aby dal najevo, jak veliké má zalíbení ve svém Synu, který *nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe ponižil, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se poslušným až k smrti*⁽¹⁾. Co krásnějšího a vznešenějšího tě mohlo potkat, než stát se svědkem toho, jak věčný Otec veřejně vyznává svou lásku k tvému Pánu! Co drahocennějšího bys mohl uslyšet, než jeho doporučení: *Toho poslouvejte!*

Vstaň a otevři oči. Pán opět stojí u tebe jako tvůj bratr, v té prosté a lidsky blízké podobě, tak jako dříve. Pozvedá tě s velkou něžností, aby tě povzbudil: »*Neboj se!* Je čas, abys, zcela proměněný, sestoupil do každodenní skutečnosti a vykročil za mnou. Mé kroky zde na této zemi mají jeden jediný cíl: míří na Golgotu. Poslední úsek mé pouti bude o to těžší, že vezmu na sebe poslušně dřevo kříže. Svým dnešním proměněním jsem chtěl posilnit tvou důvěru, abys i ty měl odvahu vzít na sebe svůj kříž⁽²⁾, a měl tak zajištěno, že budeš mít se mnou podíl na mé slávě⁽³⁾.«

Povzbuzen přáním samého nebeského Otce, slib svému Pánu bezvýhradnou poslušnost. Nikdo neví lépe, co je poslušnost, než Ježíš Kristus, který se jí naučil utrpěním⁽⁴⁾. Můžeš se spolehnout, že cokoli od tebe žádá, sleduje stejný cíl jako jeho poslušnost až k smrti: Je to spolehlivá cesta k nejradostnější slávě, jejíž předtuchu jsi v posvátném úžasu prožil na hoře Proměnění. Můžeš tu tedy odložit všechn svůj lidský strach. Čeho by ses mohl ještě bát? *On zbavil i samu smrt její moci a způsobil, že hlásáním evangelia jasně vidíme, jak dospět k životu a k nesmrtelnosti.*

*Vyjdí ze své země, z těch svých pohodlných zvyků, nedůsledné polovičatosti a jdi do země, kterou ti ukáže. Tvůj Ježíš, milovaný Otcův Syn, bude přítom stále s tebou. Ačkoliv skromnými způsoby zahalil svoji slávu, ty nikdy nezapomínej na úžas, kterým tě zaplavila jeho vznešenost na hoře Tábor. Není pro tebe důvodem k úžasu i jeho vůle, aby ses stal spolu s Ním i pro své bližní pramenem požehnání? Až vstane z mrtvých, nesmíš se bát hlásat všem to, co jsi dnes viděl. *Hospodinovo oko bdí nad těmi, kdo se ho bojí, On sám je tvoje pomoc a štít**⁽⁵⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Fil 2,8; ⁽²⁾ Mt 16,24;

⁽³⁾ Jan 13,8; ⁽⁴⁾ Žid 5,8

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 12,1–4a

Hospodin řekl Abramovi: „Vyjdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu. Udělám z tebe veliký národ a požehnám ti, oslavím tvé jméno a budeš pramenem požehnání. Požehnám těm, kdo ti budou žehnat, a prokleji ty, kdo tě budou proklínat. V tobě budou požehnána všechna pokolení země.“ Abram se vydal na cestu, jak mu řekl Hospodin.

2. čtení – 2 Tim 1,8b–10

Milovaný! Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. On nás spasil a povolal svým svatým povoláním, a to ne pro naše skutky, ale z vlastního rozhodnutí a pro milost, kterou nám dal v Kristu Ježíši před dávnými věky. Ale to se projevilo teprve nyní, když přišel náš spasitel Kristus Ježíš. On zlomil moc smrti a přinesl nám světlo nepomíjejícího života v evangelium.

Evangelium – Mt 17,1–9

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho oděv zbělel jako světlo. A hle – ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavíme tu tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Když ještě mluvil, zastínil je najednou světlý oblak, a hle – z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouvejte!“ Jak to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli. Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte, nebojte se!“ Pozdvihli oči a neviděli nikoho, jen samotného Ježíše. Když sestupovali z hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomou o tom vidění neříkejte, dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých.“

Nedostatek milosrdenství

Cesta utrpení sv. sestry Faustyny

Evangelium je naše cesta ke svobodě. Svobodě od egoismu, sebestřednosti, sklonu ke zlému. Je naprosto nezbytné pracovat celý život na svém vnitřním posvěcení, protože, jak říká sv. Jan od Kříže: »Na konci života budeme souzeni jen podle lásky.«

Z lidí, kteří se posvětili, proudí prameny živé vody, ze které pak druzí žijí, řídí se, aby sami mohli najít uzdravení.

Neboť vnitřní napětí, úzkosti, zášť nebo nenávisť zatěžují i druhé a oni je podvědomě vnímají. V blízkosti takových lidí se člověk cítí nesvůj, ohrožený, obviněný, otřesený, nebo dokonce odsouzený, a přitom neví, odkud tyto pocity přicházejí. Existuje »duchovní znečištění ovzduší« skrze slova, ale také skrze myšlenky a špatné vnitřní postoje. Lidé se tím cítí spoutaní, nesvobodní a nešťastní. Není možno důvěřovat bližnímu, člověk má z něho strach, a dokonce nedůvěřuje ani sobě.

Skrze tyto mezilidské nesmířitelné vztahy, ať už vyslovené, nebo nevyslovené, jsou rozdělení a zraňování i křesťané. Proti tomu stojí Ježíšova výzva, abychom byli jedno, jako je jedno on a Otec. Vnitřní uzdravení a očištné procesy vedoucí k jednotě uskutečnili viditelným a příkladným způsobem mnozí světci.

V průběhu církevních dějin se vyskytli velcí svatí, kteří s heroickou statečností proráželi cestu hlubokému duchovnímu životu. Byli ve své době svědky Boží přítomnosti a dávali duchu Církve směr a korekturu. Bohužel mnozí z nich byli za svého života pronásledováni, pomlouváni a nepochopeni, často lidmi z vlastních řad.

Aby byli hluboce zakořeněni v Duchu Kristově, dopouští Bůh, aby byli skrze strádání očišťováni. Při svém úsilí o reformu Karmelu byla Terezie z Avily označena za čarodějnici. Jindřich Seuse, německý mystik od Bodamského jezera, byl obviněn jednou ženou, že je otcem jejího dítěte. Světec

to trpělivě snášel, a dokonce se dítěte ujal, což toto podezření jen potvrdilo. Později se matka dítěte přiznala ke své lži a pomluvě. Když sv. Grignon z Montfortu byl na veřejné cestě hrubě obviněn jednou dámou, klekl si před ní a prosil ji o odpuštění, že jí zavalil příčinu k tak zlým slovům. Takových příkladů je mnoho.

Blahoslavení jste, když vás budou lidé kvůli mně pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost. Radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu (Mt 5,11).

Duchovní cesty

K tomu, aby se člověk vnitřně proměnil a stal se obrazem Krista, vznikly různé řády a společenství a různé duchovní školy a tradice. V zakladatelích hořel oheň Ducha svatého. Tyto zakladatelské osobnosti – jako sv. Benedikt, Ignác z Loyoly, František z Assisi, František Saleský, Jan Bosco a mnozí další – nesly v sobě intuici a daly jí vnější výraz. Jejich společenství žila z jejich ducha a pravidel a byla oživována způsobem života, nikoliv tuhými strukturami. Pro nedostatek generace následovníků se tento duch často vytratil. Duch svatý je velmi citlivý a zranitelný smrtící literou. Jak to řekl již sv. Pavel: *Litera zabíjí, Duch však oživuje.*

Tak mnoho duchovních společenství ztratilo v průběhu času svůj lesk a jejich láska vychladla. V takové nouzi probouzí Bůh duše, které mají tento proces zastavit a změnit, aby mohly proudit nové milosti a probuzení. Bohužel tento proces obnovy je plný napětí a pro Boží duše – jako Markéta Marie Alacoque, Bernadetta z Lurd, Josef Kupertinský, sestra Oldřiška Nischová, stejně jako sv. Jan od Kříže a sestra Faustyna Kowalská – musely mnoho vytrpět pro nepochopení, nechuť a zlé pomluvy i některých bratří a sester z vlastního řádu. Dařilo se jim někdy podobně jako Josefu z Egypta ve Starém zákoně, kterého jeho vlastní bratři nenáviděli kvůli tomu, že byl miláčkem svého otce.

Chybí milosrdenství

Sebezalíbení a tvrdost zraňují srdce, která mají nárok na milosrdenství. Poselství o Božím milosrdenství je platné a chce být uskutečněno. Ježíš říká: *Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec v nebesích.* Jako nástroj milosrdenství vybralo si nebe mladou, nevzdělanou, prostou polskou řeholní sestru Faustynu Kowalskou. V rozměrech svého utrpení, pomluv a nespravedlností, které vytrpěla, rozvinula vysoký stupeň

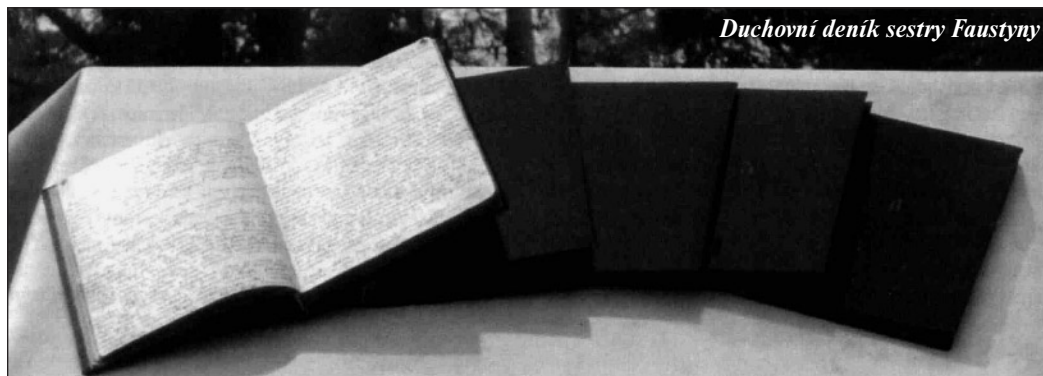
ctnosti a svatosti. Ve svém deníku napsala:

»S Tebou, Ježíši, procházím životem, lijáky a bouřemi se slovy radosti na rtech, které zpívají píseň o tvém milosrdenství. Můj zpěv lásky neumlkne, dokud ho nepřejmou andělské kůry.«

Sestru Faustynu prohlásil Jan Pavel II. v roce 1993 za blahoslavenou a v roce 2000 za svatou. Obraz Božího Milosrdenství, který jí Ježíš předal, je známý po celém světě, stejně jako údaje o jejím životě. Když zemřela v roce 1938 v Krakově ve věku 33 let na tuberkulózu, dokončila ve věku svého Pána i své pozemské poslání. Její řeholní rodina nesla název »Sestry Milosrdné Matky Boží«. Její cesta do této kongregace jí byla prorocky naznačena ve snu. Ve svém deníku to popisuje těmito slovy:

»V jednom okamžiku viděla jsem u naší kaple na cestě před ní velké množství lidí. Kaple byla vyzdobena jako o velkém svátku. U oltáře stálo mnoho kněží, pak naše sestry a sestry z jiných kongregací. Všichni čekali na osobu, která měla zaujmout místo na oltáři. Náhle jsem uslyšela hlas, který mi poroučel, abych zaujala toto místo. Ale sotva jsem vyšla z domu, to znamená z chodby na dvůr, přes který jsem musela projít, abych došla ke kapli, jak to žádal hlas, začali lidé ze všech stran na mě házet bláto, kameny, písek, košťata. Nejdříve jsem neměla odvahu jít kupředu. Ale hlas mě dále volal s velkou naléhavostí. Tak jsem s odvahou vykročila. Když jsem

Duchovní deník sestry Faustyny

překročila práh kaple, tloukli mě všemi možnými věcmi, které měli v ruce: moje představené, sestry, důchodkyně, dokonce i moji rodiče. Ať jsem chtěla, nebo nechtěla, musela jsem rychle vpřed, abych zaujala místo na oltáři, které bylo pro mě určeno. Ještě jsem se ani neposadila, a titíž lidé a důchodkyně, sestry a představené i moji rodiče vztahovali ruce a prosili o milost.«

Cesta utrpení

Již při vstupu do kláštera řekla jedna sestra její kongregace o ní: »Toto děvče bez věna, bez vzdělání, které sotva umělo číst a psát, nemělo žádné povolání, nosilo jen chudý, obnošený šat, jistě nebylo zajímavou kandidátkou.«

Řeholní rodina pocházela původně z Francie a měla za úkol pomáhal padlým ženám a dívkám, chránit je a vychovávat. Byly v ní dvě skupiny sester: sestry učitelky a pomocné sestry. Pomocnice, k nimž patřila Faustyna, byly určeny k tomu, aby pomáhaly učitelkám v zajišťování domácích prací. Často musela sestra Faustyna vykonávat ty nejtěžší práce.

Její spolusestry, představené a zpovědníci vůbec nechápali její vnitřní mystický život. Mnozí věřili, že se pomátla na rozum. Delší dobu s ní jednali jako s posedlou. Sama o tom vypráví:

»Dívali se na mě s útrpností. Matka představená dokonce nařídila určitá opatření. Zpozorovala jsem, že některé sestry věřily, že jsem v moci ďábla. Všechno kolem mne bylo tajemné. Uhýbala jsem z cesty Božím milostem, ale nepodařilo se mi to. Vnuknutí a důkazy lásky dále pokračovaly.«

Musela vydržet toto napětí, svůj vlastní strach, že je obětí preludů. Tak žila v úzkostech, ale také v radosti z živoucích důkazů Ježíšovy lásky k její duši. Tato radost vyvolávala u jejich spolusester pohoršení, zdála se

jim příliš nenucená a málo zkroušená. Pokládaly to za nevhodné, že odcházela od stolu Páně a »zjevně se usmívala«. Její vnitřní důvěrný styk s Bohem byl tak neobvyklý a ostatním tak cizí, že u těch, kteří svůj život zasvětili službě Bohu, ale nezažili podobnou milost, to budilo odpor.

Spisovatelka Maria Winowska o tom napsala: »Ten, kdo udělal z Boha mumii, vzdálenou, abstraktní bytost, pouhý pojem, nezapomene tak snadno těm šťastným na této zemi, pro které je Bůh živoucí bytostí, osobou, která nám naslouchá, vidí nás a rozmlouvá s námi.«

Je zbytečné pro toto nepřátelství, jaké mystik nevyhnutelně vyvolává v prostředí, které nezná jeho cestu a jeho milost, hledat nějaké další důvody. Obří křídla jim brání v tom, aby ho viděli, dělají ho nemotorným a směšným. Ale nemylme se! Jeho křídla nás dělají žárlivými.«

Dvě spolusestry ji nechtěly a často na ni žalovaly matce představené. Když se jedna z nich opět nad ní horšila, poručila jí, aby se za pokání posadila na stůl, zatímco ona vykonávala práci sama. Sestry se tomu divily, a protože neznaly pozadí, řekla jedna z nich o Faustyně: »To je líná kůže!« Jiná prohlásila: »Vždyť je to blázen!«, nebo: »To je jedinečná řeholnice!«

Jako postulanka se proti tomu nemohla bránit. Později řekla sama o sobě: »Za osoby, které mají zjevení a vidění, je třeba se mnoho modlit. Osoby, které prožívají zjevení a vidění, musejí podstoupit strašné pochybnosti, zkoušky a nejistoty a hrozí jim, že podlehnou nástrahám.« Sestra Faustyna nepodlehla, i když ji nebrali příliš vážně. Jednou jí zpovědník řekl: »Nemohu rozeznat ducha, který vás vede.«

Sestra Faustyna Kowalská

Občas na ni naléhalo celé její okolí, aby ji vyléčilo z údajných mimořádností. Říkali jí: »Sestro, vytlučte si z hlavy, že Pán Ježíš mluví tak důvěrně s osobou tak ubohou a nedokonalou, jako jste vy. Ježíš se zabývá jen svatými, uvědomte si to dobře.«

Sestra Faustyna říká ze své vlastní zkušenosti: »Jak hrozné mohou být duše, jestliže nejsou svaté!« Teprve v posledních třech letech života je jejím zpovědníkem a vůdcem P. Michael Sopočko, který je znám jako svatý vůdce duší a který jí porozuměl.

Psaní duchovního deníku jí velmi namáhalo, protože pro to měla málo času. Někdy na ni spolusestry cíhaly a chtěly jí sešity odcizit. Jednou si na to dokonce stěžovala na nejvyšším místě, totiž u samotného Ježíše: »Můj Ježíši, ty dobře vidíš, že já nemohu nic psát, že nemám dokonce ani vhodné péro, psát písmeno vedle písmene mi dělá velkou námahu. Musím hledat každé slovo. Všechno musím psát ve skrytosti, stále jsem nucena sešit zavírat a poslouchat, co mi říká ta či ona osoba. Tak utíkám čas, a když sešit chvatně zavřu, rozmaže se to, co jsem napsala. Někdy to jde bez velkých těžkostí, ale pak se stane, že to ani sama po sobě nemohu pře-

číst.« Všechno, co napsala, pečlivě zkoumal zpovědník a řekl jí: »Je-li pravdou to, co říkáte, a pochází to od Boha, připravte se na to, že budete muset mnoho trpět. Budou vás špinit a pronásledovat a budou s vámi jednat jako s bláznivou hysterkou, ale Bůh vám své milosti neodmítne. Právě Boží dílo je vždy zkoušeno utrpením a naráží na odpor. Když Bůh něco chce, dosáhne toho dříve nebo později navzdory všem těžkostem. Vyzbrojte se proto trpělivostí...«

Maria Winowska napsala: »Bůh vede ty, které

si zvolil za apoštoly svého milosrdenství, do vznešených a současně bolestných a nebezpečných dobrodružství. Celé peklo se spojuje, aby je zničilo, podobně jako proti samotnému Ježíši, jehož kříž a triumf jim připravil věčnou slávu. Jsou pronásledováni, pohaněni a pomlouváni dokonce od těch, kteří by je měli podporovat, nutí je vynaložit poslední síly, jeho apoštolové musí prožít nejotřesnější zážitky, a to všechno jen v důvěře v sílu Ježíše Krista.« Faustyna vytrpěla i potupy od neviditelného světa temnot, od kterého se cítila silně ohrožována, protože hlásala Boží milosrdenství, pro které může i ten největší hříšník znovu nabýt důvěru a může se vrátit k Božím milosrdenství. Silou sestry Faustyny proti těmto útokům byla její pokora a absolutní důvěra v Boží milosrdenství.

Když onemocněla tuberkulózou, mysleli, že nemoc předstírá a je změkčilá. Ani ošetřovatelka nebrala sestru Faustynu vážně. Ona se s tím vyrovnala svým hrdinstvím a to zcela zmátlo její okolí, které nebylo zvyklé na tak vznešenou atmosféru. V deníku se o tom všem zmiňuje, aby se s jinými nemocnými tak nezačalo, protože se to nelíbí Ježíši, našemu Pánu: »Musíme vidět v nemocných ukřižované-

ho Krista a nedívat se na ně jako na nicnedělající přítěž. Nemocný, který trpí a přijímá Boží vůli za svou, přitahuje více pozeňání na klášter než pracující sestry.«

Často ji ironicky označovali za »světici«. Ježíš ji těšil: »Nebud' smutná, ty jsi svatá, já to oznámím světu. Přejde den, kdy tě budou nazývat svatou, ale s láskou.«

Stane se pro nás pochopitelný jeden fenomén, když si poslechneme slova Marie Winowské o utrpení svatých:

»Za 2000 let jsme si málo zvykli na to, že Pánovi učedníci, kteří jsou s ním nejhloběji spojeni v jeho ponížení, jeví se, jako by dávali trvalé pohoršení. Místo abychom jim ulehčovali, zatěžujeme jejich kříž a máme je za snilky a ztroskotance, takže dokonce ti, kteří je znali, nevycházejí z úžasu, když se po smrti potvrdí náhle jejich dílo jako triumf.« Sestra Faustyna nezažila ani počátek svého díla, ale sotva dvacet let po své smrti je známá a uctívána na celém světě.

Duchovní vůdce Sopočko měl tu odvahu veřejně se zasažovat za její poslání, kterým byla podle jeho vyjádření pověřena. Nedělejme těm, kteří jí nevěřili, žádné výčitky. Svatí, dokud žijí, trpí pro lidskou omezenost, čehož nebylo ušetřeno ani vtělené Slovo. Navzdory bolestným událostem nesmíme nikoho kritizovat. Bohu náleží soud a dějiny Církve dostatečně dokládají, že jeho myšlenky nejsou naše myšlenky a jeho hodnocení neodpovídá našemu.

Sestra Faustyna Kowalská je velkou světící pro třetí tisíciletí. Poselství o milosrdenství, které jí bylo svěřeno, proniká lidstvem a probouzí v srdcích nekonečnou důvěru. Bůh sám říká: »Moje milosrdenství je větší než tvoje bída a bída celého světa. Kdo může změřit moji dobrotu?«

Marie Grandbergerová
Z *Leben* 7/2001 přeložil-lš-

Odpouštět urážky

Odpouštět bližním patří ke skutkům duchovního milosrdenství. V postní době, kdy nás Pán vyzývá k pokání především cestou dobrých skutků ve prospěch bližních, zamysleme se nad tím, jaká je naše ochota a připravenost odpouštět těm, kteří nám ubližují.

Odpouštět znamená opustit každou nevoli, roztrpčenost a myšlenku na odplatu nebo pomstu těm, kteří nám způsobili urážku nebo škodu. Abychom si prohloubili smysl slova odpuštění, pomohou nám některá synonyma, například prominout, zprostit, omluvit, neodsoudit, být velkodušný, ušetřit. Pro nás křesťany je tu povinnost dívat se na příklad Ježíše Krista, který prosil na kříži Otce slovy: *Pane, odpusť jim, neboť nevědí, co činí* (Lk 23,34).

Co máme odpouštět? Urážky jako takové, zvláště potupy, krivdy, bezpráví, napadení, hanobení, škody, provokace, nepřijemnost, rány, ba i zabití.

Všichni často chybujeme nejruznějším způsobem proti bližním i proti Bohu, proto všichni toužíme po pochopení a odpuštění jak ze strany lidí,

tak ze strany Boha. Božský Mistr nás upozorňuje: *Jakou měrou měříte, takovou vám bude naměřeno* (Lk 6,38). A dále: *Otče, odpusť nám, jako i my odpouštíme našim viníkům* (Mt 6,12). Boží slib, že nám bude odpuštěno, se tedy váže na naši ochotu odpouštět.

Zde se však nemáme zastavit. Odpouštět urážky znamená mít podíl na novém životě, který nám byl udělen na křtu svatém a který se v nás obnovuje, kdykoliv přistupujeme ke svátosti smíření. To nejpěknější, s čím se můžeme obrátit na Ježíše, kdykoliv nám velkodušně odpouští naše hříchy, je odpustit urážky, které jsme přijali od druhých.

Dejme ve svém srdci zaznít slovům našeho Spasitele: *Milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kteří vás nenávidí, zehnejte těm, kdo vás proklínají, modlete*

se za ty, kdo vám ubližují. Jak chcete, aby lidé dělali vám, tak i vy dělejte jim. Nesuďte, a nebudete souzeni, nezavrhuje, a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno (srov. Lk 6,27-38).

Prosby:

Odp.: *Pane Ježíši, smiluj se nade mnou hříšným.*

Ó Ježíši, sladká přítomnosti, když myslím na Petra, který tě zapřel s přísahou: *Neznám toho člověka!*, nejsem si jist, zda ho neodsuzuji. Kolikrát i já jsem se tak zachoval. Prosím tě, jako jsi odpustil apoštolovi svým pohledem tak, že hořce plakal, dotkni se i mého srdce, abych i já zaplakal lítostí.

Odp.: *Pane Ježíši, smiluj se nade mnou hříšným.*

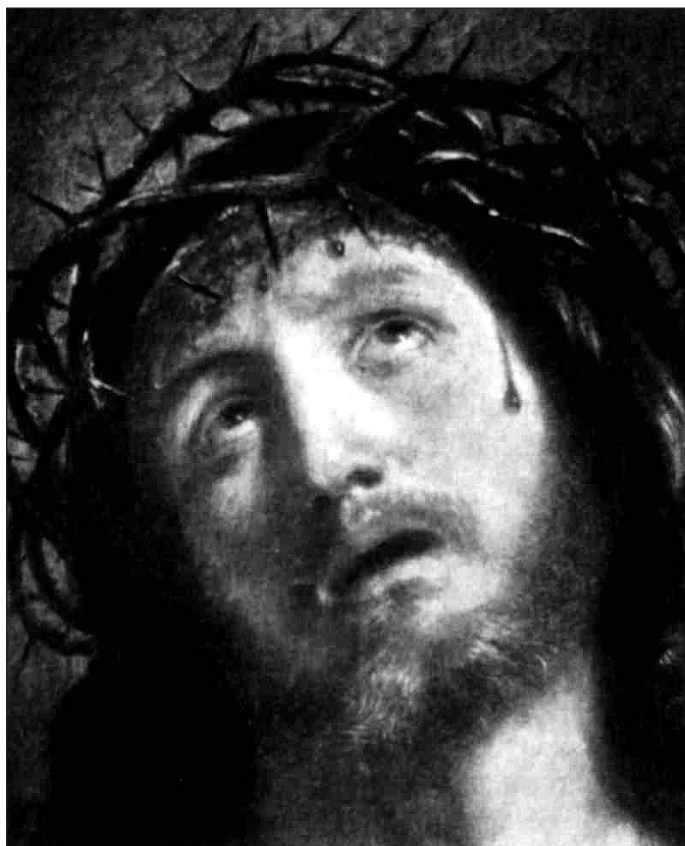
Ó Pane, Ježíši, andělský Chlebe, když mě někdo uráží nebo mě bije, protože mluvím pravdu, dej mi sílu, abych mu odpustil z hloubi srdce, nauč mě říci mi v klidu, tak jak ty jsi odpověděl: *Jestliže jsem mluvil nesprávně, dokaž, co bylo nesprávné. Jestliže však správně, proč mě biješ?* (Jan 18,33).

Odp.: *Pane Ježíši, smiluj se nade mnou hříšným.*

Ó Ježíši, Chlebe věčného života, pochopil jsem, že mám milovat i své nepřátele, prokazovat dobro těm, kteří mě nenávidí, a modlit se za ty, kteří mě pronásledují. Ty jsi však v Eucharistii udělal ještě více: ty ses dal za pokrm všem. Chceš, abychom byli dokonalí, jako je dokonalý tvůj i náš Otec (srov. Mt 5,43-48).

Odp.: *Pane Ježíši, smiluj se nade mnou hříšným.*

Pane Ježíši, nekonečné milosrdenství, kolikrát mám odpustit, když mě někdo uráží? Až sedmkrát? Tvoje odpověď mě staví do kritické situace: *Neříkám ti sedmkrát, ale sedmdesát*

sedmkrát (Mt 18,21-22). Nikdy se nesmím unavit odpouštěním, tak jako ty mi bez únavy nabízíš odpuštění a své Tělo, znamení tvé lásky.

Odp.: Pane Ježíši, smiluj se nade mnou hříšným.

Ó Ježíši, pšeničný Klase, nikdy se nepřestaneme od tebe učit odpouštět vždy a odpouštět mnoho. Když ty jsi dospěl na Golgotu, kde tě ukřižovali a spolu s tebou i dva zločince, jednoho po pravici a druhého po levici, z výšky kříže jsi zvolal: *Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí* (Lk 23,24).

Odp.: Pane Ježíši, smiluj se nade mnou hříšným.

Ó Pane Ježíši, Chlebe náš vezdejší, ty přebýváš láskyplně mezi námi, odpouštíš nám, živiš nás, dáváš nám Ducha svatého a říkáš nám důrazně: Milujte se, jako jsem já miloval vás, a navzájem si odpouštějte z celého srdce, jako jsem já odpustil vám.

Odp.: Pane Ježíši, smiluj se nade mnou hříšným.

Úkol každého křesťana

Bez obav, že se mýlíme, můžeme tvrdit, že Ježíš Kristus svým vtělením učinil velkou věc, která znamená milosrdenství. Bůh a člověk se představuje pod jediným jménem. Ono je Milosrdenství. V Písmu říká: *Všem lidem se zjevila spása našeho Boha* (Tit 2,11). Podstatným Božím rysem je milost a milosrdenství.

Ježíš ve svém kázání se obrací ke všem, když říká: *Odpouštějte, máte-li co proti komu, aby i vám odpustil váš nebeský Otec vaše poklesky* (Mk 11,26). A jindy: *Nesuďte, a nebudete souzeni. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno* (Lk 6,37).

Tato takřka drastická výzva je adresována nejen jednotlivým věřícím jako takovým, ale podle učení apoštolů byl tento příkaz dán celé Církvi i jednotlivým církevním společenstvím. Příklad nám v tom směru dává Jan Pavel II., který jménem celé

Církve žádal o odpuštění všech křivd, které způsobili jednotliví členové samotné Církve.

Farnosti, diecéze a všechna církevní společenství sjednocená ve jménu Páně se mají otevřít a být jako Otcův dům, tedy dům milosrdenství, odpuštění, dům, kde se lidé učí i skutečným smíření s Bohem a s bratry.

Svatý Pavel říká jasně: *Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní, projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snásejte se navzájem a odpouštějte si, máte-li něco proti druhému Kol 3,12-13*. Ježíšův příkaz zní: *Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás* (Jan 13,24).

Odpouštět ze srdce znamená vymazat z paměti to, co jsme vytrpěli. Rány zůstávají. Věřící, který odpouští, vkládá všechno do nekonečného Božího milosrdenství. Kristova Krev uzdraví časem tyto zlé vzpomínky, zatímco Duch svatý dává sílu milovat i nepřátele.

Každé společenství je povinno dávat dobrý příklad jednoty, vzájemné úcty, svornosti a velkodušnosti. Duch vane,

Jan Pavel II. po atentátu v nemocnici

kam chce, ale nikdy nevyvolává rozdělení.

Odpouštějme si tedy, milujme se a přijímejme se navzájem, jako nám všem Bůh odpouští, miluje a přijímá nás.

K Marii, Královně a Matce milosrdenství

Odp.: Maria, útočiště hříšníků, oroduj za nás.

Maria, Matko šlechetného srdce, oroduj za nás u svého Syna, aby jeho drahocenná Krev nás očistila a přinesla v nás plody pravého obrácení, lásky a milosrdenství vůči těm, kteří nás tolikerým způsobem urážejí.

Odp.: Maria, útočiště hříšníků, oroduj za nás.

Maria, Matko Milosrdenství, ty, která tak dobře znáš soucit,

jaký chová náš Otec k lidskému pokolení, přijmi nás, své hříšné děti, které doufají, že u tebe naleznou milost a odpuštění, abychom i my odpouštěli svým bratřím.

Odp.: Maria, útočiště hříšníků, oroduj za nás.

Maria, Útočiště hříšníků, přispěj svou laskavostí všem těm, kteří nastoupili cestu obrácení. Dej, ať naše jednání, naše řeči a způsob, jakým se přibližujeme k těm, kteří se vzdělili, přispívají k jejich spáse.

Odp.: Maria, útočiště hříšníků, oroduj za nás.

Maria, Naděje ubohých, buď s námi, když prosíme Boha v důvěře, že nám bude pomozeno v našich potřebách duše i těla. A ty sama dej nám srdce schopné chápat a přijímat naše bratry.

Odp.: Maria, útočiště hříšníků, oroduj za nás.

Maria, tobě dal Bůh Otec srdce plné milosrdenství a soucitu. Prosíme tě, stůj při nás vždy, když pobouření tolika křivdami a zraněními chceme přinášet všem pokoj a odpouštění.

Odp.: Maria, útočiště hříšníků, oroduj za nás.

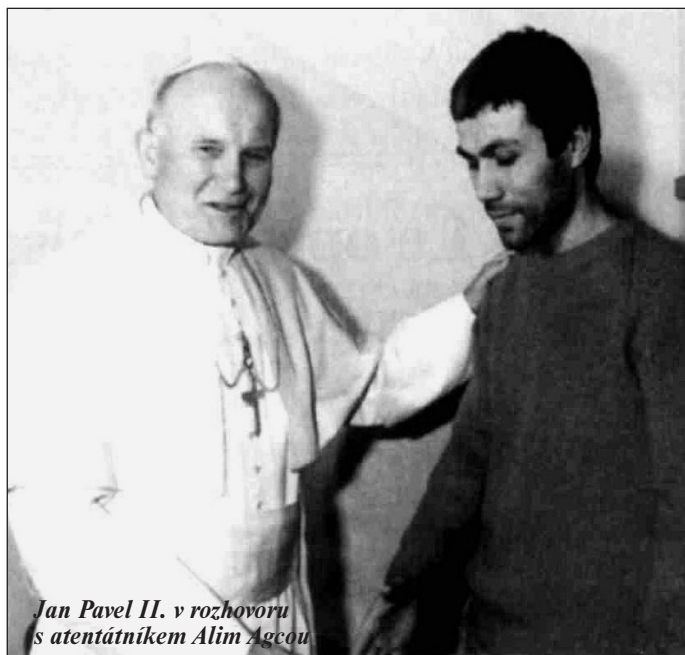
Maria, správkyně Boží milosti, svěřujeme ti svatou Církev, která vždy potřebuje odpouštět. Svěřujeme ti sami sebe, protože víme, že tvoje milosrdenství sahá od pokolení do pokolení právě tak, jak to chtěl tvůj Syn.

Odp.: Maria, útočiště hříšníků, oroduj za nás.

Maria, ty, která tak dobře znáš velkodušnost Boha Otce, rozpomeň se na svůj zbožný lid. Nebylo slýcháno, že by se k tobě někdo utikal nadarmo. Svátá Panno a Matko naše, velký dare Otce, přijmi své děti, aby se naučily žít ve vzájemném odpouštění a pokoji.

Odp.: Maria, útočiště hříšníků, oroduj za nás.

Timoteo Munari
Z Maria Ausiliatrice 7/2001
přeložil-lš

Jan Pavel II. v rozhovoru s atentátníkem Alim Agcou

Stále aktuální světec

V jeho rodném městě mu jako chlapci říkali »dobrý Jeníček«. Byl vychován v živě náboženské katolické rodině, hrával si ve se se svými kamarády, ale každý pátek po dětských hrách přicházel mezi kamarády s křížem v ruce, vysoko ho pozvedl a kázal evangelium. Často se u tohoto malého kazatele zastavovali i dospělí a obdivovali ho.

Narodil se 13. května 1792 v Senigallii v provincii Ancona v noci s nebem posetým hvězdami, kterou rušilo jen šplouchání mořských vln na pobřeží. Jmenoval se *Jan Maria Mastai Ferretti*. V srdci mu vyrůstal velký ideál: stát se knězem Ježíše Krista. Studium absolvoval ve Viterrea na Koleji degli Scopoli. Byl vynikajícím a příkladným žákem. Měl velkou lásku k Ježíši: často se k němu přibližoval ve zpovědi a ve svatém přijímání. V 17 letech prohlásil: *Chci se stát knězem*. V roce 1809 začal studovat na Collegio Romano a připravoval se ke kněžskému stavu. V té době byli kněží a řeholníci předmětem posměchu díky revolucionářům,

Sv. Pius IX. předává Donu Boscovi reholi salesiánů

kteří přicházeli z Francie. Papež Pius VII. byl uvězněn a deportován do Francie Napoleonem, jenž se pokládala za všemocného pána celého světa.

Dobrý pastýř

Dlouhá nemoc ho na několik let držela jakoby v temném tunelu. Svěřil se zcela Panně Marii a žil jako vzorný křesťan v kruhu své rodiny. Konečně

se mu v roce 1814 dostalo zázračného uzdravení, když se dlouho modlil v mariánské svatyni v Loretu. Vrátil se do Říma a pokračoval na cestě ke stupňům oltáře.

Věnoval se jako katechista chudým chlapcům v ústavě »Tata Giovanni«, dále studuje a naslouchá významným kněžím své doby: Vincenci Strambimu, Gasparovi del Bufalo, Vincenci Palottimu, kteří hořeli láskou k Ježíši Kristu. Dne 10. dubna 1819 jej Mons. Carpano vysvětil na kněze. *Mám jedno jediné přání: stát se svatým a získat Ježíši co nejvíce duší*. Řídí ústav »Tata Giovanni«, zpovídá a pilně káže v římských chrámech. Napsal sám sobě ve svých poznámkách: *Mysli na velkou lásku, kterou ti Ježíš přináší. Vykonej hrdinný čin sebeobětování Tomu, v němž má svůj počátek každá svatost. Snášej všechno trpělivě pro Toho, který tě tak velice miluje*.

Z lásky k Ježíši Kristu s nasazením vlastního života doprovází Mons. Muziho, kterého papež poslal do Chile. Po návratu do Říma ho papež Lev XII. jmenuje ředitelem koleje Svatého Michala v Římě, která sloužila mládeži i starým »duším v nebezpečí«.

Dne 3. června 1827, ve věku pouhých 35 let, přijímá biskupské svěcení z rukou kardinála Saveria Castiglioniho (budoucího papeže Pia VIII.) jako ordinář ve Spoletu. Působí zde šest let v době velmi obtížné, za velkých kontrastů náboženských i politických i velkých přírodních katastrof, jako dobrý pastýř plný lásky, který nikdy neustupuje od pravdy, i když to něco stojí, a říká ji bez bázně každému. V roce 1833 je přelo-

Sv. Pius IX.

žen do Imoly, kde bojuje s velkými obtížemi, a to právě proto, že se dokáže postavit čelem k těžkostem a hlásat odvážně evangelium a křesťanský život. Dne 14. prosince 1840 mu papež Řehoř XIV. uděluje kardinálský klobouk. Zůstává však vždy především knězem, jak o něm řekl jeho bratr Gabriel: *Jan Maria je kněz. Rozkrájejte ho na kusy, a když je znovu složíte, uvidíte, že nevznikne nic jiného než opět kněz*. Kněz, který žije jen pro Ježíše a který je druhý Ježíš.

»Ty jsi Petr«

Je to doba, kdy publicisté, politici a revolucionáři mobilizovaní zednáři pracují intenzivně na odkřesťanění Evropy a Itálie, snaží se odstranit Církev z jejich středu, zničit Kredo a zatáhnout mládež a klérus pod svůj vliv. Jejich konečný cíl, který byl vypracován v letech 1829-1820, je stejný, jak jej vytyčil Voltaire a Francouzská revoluce: zničit katolicismus a vůbec křesťanskou ideu.

Kardinál Mastai Ferretti pozná dobře jejich projekty a usilu-

je, aby zakořenil co nejhluběji Ježíše v duších a ve společnosti. *Vi, že Ježíš kraluje nad světem skrze Pannu Marii, a proto šíří modlitbu růžence a Bratrstvo Mariina Srdce s jediným cílem: aby Maria potřela hlavu pekelného hada a přivedla všechny ke Kristu*. Po smrti Řehoře XIV. se kardinál Mastai Ferretti stává 16. června 1846 papežem a přijímá jméno Pius IX. Je mu teprve 54 let!

Kněží a křesťané Říma se s ním setkávají, jak se modlí v různých chrámech, a mohou s ním mluvit jako s dobrým farářem. Zahajuje sérii reforem, za které mu záhy všude provolávají: »Viva Pio IX.« Mnozí ho pokládají za liberálního papeže. Ale to jsou ovace jiného rázu: kněz Ježíše Krista a nikoho jiného nemůže být »liberál«, jestliže to v základě znamená, že pro člověka je zákonem sám člověk a nikoliv Bůh. V roce 1848 dne 10. února prosí papež: *Děkujte Bohu za Itálii a zachovejte dar dražší nad všechny dary: víru*. To je modlitba, kterou je třeba opakovat každý den i dnes (každý ve své vlasti; pozn. př.).

Mezi létem a podzimem 1848 se intrikáni pokoušejí zbavit se papeže. Je rozpoutána velká nenávislná kampaň. 15. listopadu je zavražděn Pellegrino Rossi, muž, kterého Pius IX. jmenoval do čela vlády a očekával od něho, že obnoví pořádek a zavede vhodné reformy. Kruh kolem zednářské lóže se stává pánem města, i když je ve velké menšině. Je uspořádán útok na Quirinál a revolucionáři chtějí přinutit papeže, aby vládl podle jejich podmínek. Pius IX. s klidem a pevností odmítá vše, co se přiči jeho svědomí, čím se Řím a jeho stát dostává do rukou nepřátel Boha a Církve.

Dne 24. listopadu 1848 oblečen jako prostý kněz odchází z Říma do Gaety. V Římě bez souhlasu lidu je nastolena »římská republika«, vedená Mazzinim, která vyhláší pád papežství jako pozemské vlády. Pius IX. žádá pomoc proti uzurpátorům od katolických vládců. Francouzská intervence zrušila »římskou republiku« a papež se vrací 12. dubna 1850 do Říma, který ho vítá jako otce a učitele. Má nyní ještě jasnější pojem o svém poslání: **I za cenu nepopulárnosti nemůže nikdy být ve shodě s těmi, kdo popírají Boha a jsou nepřátelé Kristovi.**

Primát pravdy

Církev od věků uctívá Pannu Marii jako Neposkvrněnou od samého početí a Pius IX. ví, že byla uchráněna dědičného hříchu díky zásluhám svého Syna, a proto má v Církvi poslání přemoci Satana ve všech herezích, které rozšiřuje ke zkažení věřících. Ještě jako vyhnanec v Gaetě dává studovat tuto »otázku« a interpeluje všechny biskupy Církve a nařizuje veřejné modlitby, aby mu Bůh seslal potřebné světlo.

Dne 8. prosince 1854 o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie z plnosti svého učitelského úřadu vyhláší dogma víry, že *Maria byla počata bez hříchu a je celá svatá od*

samého počátku své existence. Neposkvrněná Panna Maria, kterou vždy miloval už od svého dětství, stává se nyní »Stella fulgida – zářící Hvězdou« jeho pontifikátu a celé Církve, takže je právem nazván Pontifex Immaculatae – papež Neposkvrněné. *Vyhlášení tohoto dogmatu zahrnuje v jádru celou nauku Pia IX., prohlásí kardinál L. M. Parocchi.*

»Duch času«, který šíří iluministé, zednáři a odpůrci Boha, tvrdí, že absolutním zákonem pro člověka je člověk. Pius IX. dogmatem o Neposkvrněné tvrdí naopak, že člověk je raněn hříchem od svého počátku a že Ježíš Kristus, vtělený Boží Syn, který zemřel na kříži na usmíření hříchů, je jediným Spasitelem člověka a světa. *Maria tedy vede ke Kristu, drtí všechny hereze v celém světě a zahrnuje v sobě samé a v Kristu, kterého přináší světu, celé Zjevení.*

Právě v těchto letech duch světa rozsévá plným hrstmi na

všech polích bludy všeho druhu: Jestliže Bůh není a nepřišel k nám a země náleží jen člověku, ať se tu člověk zařídí, jak se mu líbí. Ale to je proti Bohu, který dal Ježíši Kristu veškerou moc na nebi i na zemi (Mt 28,18). Proto Pius IX. po dalších deseti letech, 8. prosince 1864, znovu o slavnosti Neposkvrněné, vyhláší encykliku *Quanta cura* a *Syllabus*, seznam nejtěžších bludů, které vycházejí z popírání Boha, a odsuzuje je světlem a neodolatelnou silou absolutní a věčné Pravdy, proti které nikdo nic nezmůže.

Popírači všeho druhu se bouří proti papeži, obviňují ho z tmářství, fanatismu, nepřátelství vůči rozumu a civilizaci. Je jisté, že *Syllabus* obsáhl v souhrnném pohledu bludy společné všem ideologiím zrozeným z popírání Boha. Ale dnes, kdy vidíme pád všech ideologií a sebevraždu celé společnosti založené na tragických bludech a omylech, *jeví se Pius IX. jako*

největší učitel a prorok své doby i budoucnosti. Kdyby byl *Syllabus* uveden do praxe, neprožili bychom žádný z hororů dvacátého století, nejkrvavější doby lidských dějin.

Duch světa vyzvedává lidskou moc, oslavuje výtěžky rozumu jako jedinou normu pravdy, zavrhuje Zjevení a důvěřuje zoufalcům, kteří nevědí, odkud přišli a kam jdou. Dne 8. prosince 1869 začíná v Římě 1. vatikánský koncil. Papež 24. dubna vyhláší konstituci *Dei Filius*, jasný výklad katolické nauky o Bohu, Zjevení, o životě z víry v protikladu k modernímu racionalismu a naturalismu, které zavrhuje ve jménu Krista, jediného Pána, Mistra a Spasitele lidstva.

Dne 18. července 1870 vyhláší konstitucí *Pastor aeternus* dogma o papežské neomylnosti, pokud jako učitel víry a křesťanského života učí *ex cathedra* ve jménu Kristovy autority.

Slavnostní vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném Početí Panny Marie

Světlo z jiného světa

Nyní je tedy potvrzena Právda a její primát nade vším. Mocností pekla se spikly proti Piu IX., ale snad nikdy neměl papež u sebe podporu tolika svatých a nebyl tak milován pokornými velikány Církve, jako byl první mezi všemi, vzor a učitel svatosti Jan Bosco. Jak vypráví historik G. B. Lemoine, Pius IX. a Don Bosco ve svých četných setkáních se navzájem chápali v nejnuitrnější jednotě duší s Ježíšem Kristem uprostřed: Pius IX. nacházel v Donu Boscovi kněze největšího zápalu a horlivosti pro neodvážnější podniky v nejtemnější době. Don Bosco zase nacházel v Piu IX. pevnou oporu svého díla, považoval ho za druhého zakladatele své kongregace a předpověděl po jeho smrti jeho kanonizaci.

Tímto stylem spravoval Pius IX. Církev 32 let až do 7. února 1878. Byl to jeden z největších papežů dějin, gigant světla a svatosti. Jan Pavel II. ho konečně 3. září 2000 pozvedl k slávě oltáře; je třeba ho vzývat jako ochránce Církve i v dnešním světě a žít v jistotě, s jakou on hovořil ke Katolické akci, jím založené: *Nepřátelé Boží zmizí jeden po druhém, a Církev zůstane. Budeme souzeni, ale nikdy ne přemoženi!*

Paolo Riso

Z *Maria Ausgialtrice* 11/2001
přeložil lš-

Neříkejte, že Bůh je na naší straně, ale spíše se modlete, abychom my byli vždy na straně Boha.

Abraham Lincoln

Cítím se jako tužka v Boží ruce. Bůh skrze nás píše, a píše dobře, i když jsme nástroje nedokonalé.

Matka Tereza

Snášej ochotně chyby druhých, chceš-li, aby druzí snášeli tvoje.

Don Bosco

Kritizovat druhé je velmi snadné, ale nesnadné je napravit sám sebe.

František Saleský

EXISTUJE BŮH?

Existuje Bůh? Tato otázka stále hýbá lidmi. Je mnoho těch, kteří na ni odpovídají záporně. Ti prohlašují výslovně, že Bůh neexistuje. Mnozí jiní žijí, jako by ho nebylo. Je třeba říct, že v poslední době se leccos změnilo. Ještě v šedesátých letech jsme se v Církvi obávali, že právě ateismus, tedy popírání Boha, se stane velkou výzvou budoucnosti. Ale dopadlo to jinak, především na přesyceném Západě. Ve výzkumech se stále více lidí označuje za »religiózní«. Religiozita patří na přelomu tisíciletí u mnoha lidí k životnímu stylu. Znovuobjevení »religiozity« se stalo jakýmsi znamením naší doby, která si dala název »postmoderní«.

Nové oživení religiozity těší pochopitelně i nás křesťany. Současně však pro nás znamená novou výzvu. Monopolní postavení Církve je totam, mnoho náboženských nabídek se snaží ovládnout »trh«. Ano, vyvinulo se úplně »tržiště« náboženských nabídek. Velký boom náboženství vyvolává zmatek. Známe tu situaci: Na každém rohu stojí svědkové Jehovovi, plakáty zvou na ezoterické akce, v dalším stánku se nabízejí amulety, doma najdete ve schránce leták, který zve na seminář o seberealizaci, uvedení do astrologie atd. Večer vám zavolá přítelkyně, která vás přemlouvá k účasti

A pokud jde o otázku Boha, pak se postmoderní člověk omezuje na konstatování: »Ano, něco asi bude!«

na seanci, kde můžete navázat kontakt se zemřelým strýcem.

Religiozita zřejmě fascinuje. Snad proto, že znovu odhaluje prapůvodní lidské potřeby, které v přetechnězovaném světě přicházejí zkrátka. A náhle se ze známého, kterého jste pokládali za vtipného chladného cynika, vyklube náruživý přívrženec astrologie, který je pevně přesvědčen o tom, že prožívá své tolikáté a tolikáté převtělení...

Zdá se, že je něco pravdy na přísloví: »Vyhoď víru oknem, a vrátí se ti dveřmi jako pověra.« Jinými slovy: Po racionalismu často rozkvete iracionalismus.

DIAGNÓZA: RELIGIOZITA BEZ BOHA?

V *Novém věku* prožívá tedy religiozita nový rozkvět. Nápadné však je, že uprostřed tohoto boomu se o jednom tématu mluví spíše málo, totiž o *samotném Bohu*. Moderní teolog Johann Baptist Metz stanoví proto diagnózu, že se jedná o »religiozitu bez Boha«. Má tím na mysli, že od nových kultů se převážně očekávají pouze povznášející pocity nebo plné nervové vzrušení. Ale přímo Bohem se přitom člověk nezabývá. A pokud jde o otázku Boha, pak se postmoderní člověk omezuje na konstatování: »Ano, něco asi bude!«

Tuto větu »Ano, něco asi bude!« slyšíme dnes často. Jedná

Monopolní postavení církve je to tam. Velký počet náboženských nabídek se pokouší ovládnout »trh«. (Překlad textu na obrázku: Svět ezoteriky: astrologie, převtělování, výklad z karet, ruleta přání, ezoterické knihy, fotografie aury, čtení z ruky.)

se přitom nejen o odpověď, ale o vyslovení rozpaků. Že »něco« je, to je jasné každému rozumnému přemýšlivému člověku. Otázku po poslední příčině a smyslu může každý člověk svým rozumem poměrně jasně odpovědět kladně. Velcí myslitelé a filosofové a dnes i mnozí přírodovědci dospěli logickým přemýšlením k závěru: *Musí být něco vyššího*. Musí být něco, co je jiné než hmotný svět. Ale problém není v tom, že »něco« je. Na otázku »Existuje Bůh?« nepotřebuje člověk náboženství. Náboženství potřebuje člověk spíše k odpovědi na otázku: »Jaký je Bůh? Co je Bůh? Kdo je Bůh?«

A přece právě tuto otázku, otázku o podstatě Boha, si dnes člověk sotva položí. A právě tuto otázku si neklade nová religiozita! Tě se jedná pouze o to, utišit prapůvodní potřebu člověka po smyslu a uklidnit ho vzhledem k neovladatelnému světu, dát mu v náboženství jakýsi pozemský pocit bezpečnosti. Proto zní diagnóza takto: Uprostřed religiózního rozmachu se Bůh stal »něčím, co asi existuje!« Otázka o Bohu se klade velmi málo. A právě to je výzva, před kterou dnes stojí křesťanství.

JE BŮH VÍC NEŽ »NĚCO«?

Na »trhu« náboženství se dnes křesťanství stalo jednou z nabídek mezi mnoha jinými. Mnoho lidí neví, proč jsou vlastně křesťany a co je na křesťanství zvláštního. Je to lhostejné, jaký je Bůh? Je to nevýznamné, jak si dnes člověk představuje Boha?

Mnozí se od Církve odvracejí, protože ona prý málo nebo vůbec neodpovídá vnitřní náboženské potřebě Boha u člověka.

vnitřnější Boží podstaty. »Odhalení« znamená řecky »apokalypsa«, které se překládá také slovem »zjevení«.

Křesťanství je zpráva o Božím zjevení. Je to náboženství o sebezjevení Boha; a proto máme světu co říci o Bohu jako takovém. My křesťané můžeme totiž ve světle víry obrátit zrak k fascinujícímu pohledu na Boha, kterého potkáváme v Kristu. O něm jakožto o Božím odhalení nám říká Písmo svaté, že

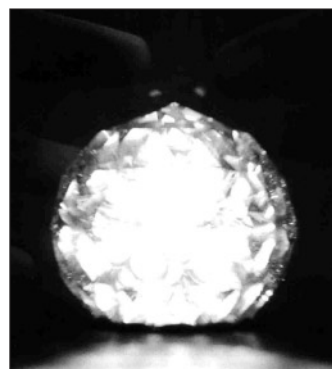

Náboženství potřebuje člověk spíše k odpovědi na otázku: »Jaký je Bůh? Co je Bůh? Kdo je Bůh?«

Ve veřejnosti převládá názor, že dnes jsou to spíše novodobí guru, kteří jsou kompetentní a vyhledávání, aby mluvili o tom, co je za tímto životem a co je pro život rozhodující. Církve se jeví svými věčnými debatami o povrchnostech druhého či třetího řádu jakoby zvláštním způsobem ochrnutá. Mnoho lidí má dojem: »Zde se nejedná o Boha!«, a to je pro Církve velká škoda. Protože to první, co by měla hlásat, není ona sama se svými problémy, ale Bůh. O tomto Bohu by mohla Církve mluvit jedinečným způsobem. Křesťanství by právě zde mohlo něco předvést.

Co my křesťané můžeme nabídnout? Stručně řečeno: Poznání podstaty Boha. Právě to je zvláštnost křesťanství: hluboké poznání Boží podstaty. Na otázku: »Jaký je Bůh?« můžeme dát odpověď, která je *jedinečná a trvalá*. Proč? Protože naše víra vychází z toho, že Bůh se nám v Kristu sám zjevil. Naše víra v Krista je víra v odhalení nej-

je odlesk Boží slávy a výrazná podoba jeho podstaty (srov. Žid 1,3). Kristus je sebeodhalení Boha. Nechceme zde nic křečovitě dokazovat, chceme jen

Dnes jsou to prý spíše novodobí guru, kdo jsou jako kompetentní vyhledávání k tomu, aby mluvili o tom, co je za tímto životem a co je pro život rozhodující.

ukázat, jaké důvody máme my křesťané pro to, že pokládáme Boží zjevení za něco jedinečného a nesrovnatelného. K tomu je nezbytné promyslet dobře a logicky dnešní běžná pojetí.

(Pokračování)

Věřím ve společenství svatých

Pozdní dík sv. Donu Boskovi

Když má dcera odmaturovala a nastoupila do zaměstnání, seznámila se tam s partou mladých lidí, se kterými asi nebyla nuda, ale jejich způsob zábavy ve mně vyvolával čím dál větší obavy. Chování dcery se změnilo. Přicházela pozdě, někdy nepřišla domů vůbec. Na otázky odpovídala drze a příkře. Bála jsem se, aby neskončila u drog.

A tu jsem si vzpomněla na sv. Dona Bosca, který se ujímal pokažené mládeže, a začala jsem ho prosit den co den, aby se svou přímluvou u Boha ujal také mé dcery.

Jednou se vrátila domů s novým sakem, které bylo třeba krejčovsky upravit. Poslala jsem ji najisto do jedné pražské ulice. Chodila tou ulicí, ale nikde nic. Zato slyšela žalostný psí štěkot. V domnění, že někdo týrá psa, nechala hledání a šla za hlasem, rozhodnuta zasáhnout. Našla zbídačenou dogu, přivázanou nakrátko, takže si nemohla ani lehnout. Krk měla už rozedřený a tlamu též od příliš malého náhubku. Policista řekl, že je tu od časného rána a když si pro ni žádný nepříjde, bude zastřelena. Nikdo si k ní totiž netroufal přistoupit. Lidé kolem stáli, ale v uctivé vzdálenosti. Jen dcera šla přímo k ní a řekla: »Chudáčku, co ti to udělali!« A pes si k ní položil hlavu. »Já tě tu nenechám.« A dala svou adresu, kdyby se někdo přihlásil.

Byla jsem nejprve zděšena: cizí pes, obřích rozměrů – sice

jen kost a kůže, ale přesto pes „baskervilský“.

Zvěrolékař řekl, že je hodně mladá, spíš štěně, a kromě podvyživení a totálního vyčerpání je zdravá. Dcera se změnila. Opustila partu a začala se starat o dogu, která jakmile pookřála, s ní všude chodila – zprvu i do práce. Nevědělo se však, čím je, ani jak se jmenuje. Až jednou ji ve frontě na psí maso na jatkách identifikovala jedna chovatelka a zvíře po zavolání jména poznalo paní, která k nim chodívала. A tak se dcera dozvěděla, že je to Anita s rodokmenem, která byla prodána jako štěně a šla od jednoho špatného majitele k druhému.

Zajímavé na případu bylo, že v ulici, kam jsem dceru poslala, nikdy žádné krejčovství nebylo, a pak to, že dcera, aniž to řekla, si tuze přála velikého černého psa s bílými znaky.

To mohl vědět jedině Bůh a také přítel mládeže, sv. Don Bosco, který vše pomohl zařídit a u Nejvyššího vyprosit způsobem tak typickým pro tohoto světce.

Koncem ledna měl svátek. S důvěrou mu svěřme své děti i kamarády, o které se obáváme, a mějme trpělivost. Nebudeme zklamáni.

B. P. Praha

P. S. Jedno ze štěňat Anity hrálo v TV filmu „Dva lidi v ZOO“ – ale tam už působila zase pomoc jiného ochránce – sv. Josefa.

PROHLÁŠENÍ SLOVENSKÉHO PARLAMENTU

Slovenský parlament schválil velkou většinou deklaraci o požadavku státní nezávislosti v etických a kulturních otázkách. V prohlášení se praví, že Slovenská republika trvá na vlastních dějinách, kultuře a hodnotách a že jako národ patří k evropské civilizaci. Požaduje, aby v procesu přijímání nových kandidátů byl respektován princip nezávislosti ve vztahu ke kulturním a etickým záležitostem, při čemž se jim jedná především o ochranu lidského života a lidské důstojnosti od početí až do přirozené smrti, ochranu rodiny a manželství jako základu společnosti. Dále pak trvají na nezávislosti při rozhodování o veřejných otázkách zdravotnictví, výchovy a vzdělání.

Podle Kath-net

Cesta k jednotě

Svatý otec Jan Pavel II. poslal osobní dopis biskupu Liciniovi Rangelovi, jednomu z těch, které bez souhlasu Svatého stolce vysvětil arcibiskup Marcel Lefebvre.

Biskup Rangel stojí v čele velkého společenství věřících v Brazílii, kteří dodržují tradiční latinskou liturgii. Dne 15. srpna 2001 se obrátil na Svatého otce se žádostí, aby celé společenství věřících, které nese jméno Jednota svatého Jana Marie Vianneye, bylo přijato do plného společenství jediné římské církve. V listu Jana Pavla II. z 25. 12. 2001 se praví:

Jednota Církve je dar, kterého se nám dostává od Pána, Pastýře a Hlavy mystického Těla, který však současně vyžaduje odpověď každého jeho člena, pokud přijímá naléhavou modlitbu Vykupitele: *Aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás byli jedno, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal* (Jan 17,21).

S velkou radostí jsme přijali Vaš dopis ze dne 15. srpna t. r., kterým celá Jednota obnovila vyznání katolické víry a přihlásila se k plnému společenství s katedrou sv. Petra a uznala »jeho primát a vládu nad všeobecnou církví, jejími pastýři a jejími věřícími«. Prohlásila současně: »Za nic na světě se nechceme odloučit od Skály, na které Ježíš založil svou Církev.«

S živou radostí jsme přijali projev vaší touhy spolupracovat s Petrovým stolcem na šíření víry a katolické nauky ke cti svaté Církve, která se tyčí jako znamení mezi národy (Iz 16,18), a v boji proti těm, kteří se pokoušejí potopit lodičku Petrovu, i když tak činí marně, protože pekelné brány ji nepřemohou (Mt 16,18).

Vzdáváme díky Pánu jedinému ve třech osobách za tak dobré zprávy! Když jsme to všechno uvážili, majíce na mysli především Boží slávu, dobro svaté Církve a nejvyšší zákon, kterým je spása duší (srov. CIC 1752), přijímáme s radostí Vaši žádost, abyste byli přijati do plného společenství katolické církve, a uznáváme kanonicky Vaši příslušnost k ní.

Současně Ti sdělujeme, ctihodný bratře, že se připravuje legislativní dokument, který právně uzná Vaši plnou církevní realitu a potvrdí, že bere ohled na Vaše zvláštnosti.

Tímto dokumentem bude Vaše Jednota kanonicky zřízena jako apoštolská administratura osobního charakteru, podřízená bezprostředně Svatému stolci, s teritoriem diecéze Campos. Tato jurisdikce bude spojena s jurisdikcí na úrovni místního ordináře. Správa této apoštolské administratury bude svěřena Tobě a bude zajištěno i Tvé nástupnictví. Apoštolské administratuře bude potvrzena

PROPAGÁTOŘI POTRATŮ NAPADAJÍ CÍRKEV A VYHROŽUJÍ „KONZERVATIVNÍM“ MÉDIÍM
Když chtěli ochránci nenarozeného života (Americká liga pro život) publikovat svůj inzerát v novinách »Washington Times«, skupina »Katolíci pro svobodnou volbu« (CFFC) vyhrožovala deníku žalobou, a to stačilo, aby list smluvený inzerát nakonec odmítl. Propagátoři potratů spolupracují s nadací Playboy, která je finančně podporuje. Vedoucí CFFC obvinil biskupy, že jsou vražedné, a to jen proto, že odmítají používání kondomů a doporučují jako jediný prostředek proti šíření AIDS pohlavní kázeň a zdrženlivost.

PENÍZE NA PROPAGACI ZDRŽENLIVOSTI
Americký prezident chce v budoucnosti významněji podporovat programy, které vedou mladé Američany k pohlavní zdrženlivosti a čistotě. Propagátoři této akce poukazují na to, že jediným zcela jistým a bezpečným prostředkem proti šíření AIDS a jiných pohlavních nemocí je čistota a zdrženlivost. V příštím roce se má na tento účel věnovat 135 mil. dolarů.
Podle Kath-net

pravomoc slavit Eucharistii a liturgii hodin podle římského ritu a liturgické kázně, jak je ustanovil náš předchůdce svatý Pius V., s dodatky, které zavedli jeho nástupci až do blahoslaveného Jana XXIII.

Proto s velkou radostí, že můžeme uskutečnit plné společenství, prohlašujeme prominu-

tí trestů, o kterých pojednává kánon 1382 CIC,⁽¹⁾ ctihodný bratře, i zrušení všech trestů a nesrovnalostí, které by se mohly týkat jiných členů Jednoty.

Neuniklo naší pozornosti významné datum, kdy byl podepsán Tvůj dopis, tj. o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie. Já, Matce Církve, svěřujeme tento akt a slibujeme, že se konají modlitby za stále větší a svornější soužití mezi klérem a věřícími této Jednoty a milované diecéze Campos pro obnovu opravdu autentické misijní horlivosti svaté Církve.

Všem členům Jednoty Sv. Jana Marii Vianneye udělujeme z hloubi srdce zvláštní apoštolské požehnání.

Ve Vatikáně 25. prosince o slavnosti Narození Páně roku 2001, ve 24. roce našeho pontifikátu.

Jan Pavel II.

»SVĚCENÍ« PROTI CÍRKVI

V salcburské diecézi se v jednom klášteře připravovaly ženy studiem na přijetí kněžského svěcení. To jim má nyní udělit jeden starokatolický biskup. Arcibiskup Georg Eder vydal prohlášení, ve kterém sděluje, že takové svěcení je nejen nedovolené, ale i ze své podstaty zcela neplatné a neúčinné. Poukazuje při tom na zásadu formulovanou již papežem Řehořem Velikým: »Kristovy skutky jsou pro Církev příkázáním.« Jako příklad pro to uvádí poslední večeri: »Kristus o této večeri vzal chléb a víno, ale nikde neřekl, že to musí být jen tyto dvě materie. Přesto Církev od časů apoštolů jedná přesně tak jak Kristus, protože věděla, že je tím vyjádřena Kristova vůle. Platné způsoby jsou jen chléb a víno. Proti Kristově vůli jednat nemůžeme.«

Zamýšleným »svěcením« se radikálně odmítá poslušnost Kristu, který svou poslušností spasil celý svět. Žádný katolický biskup se k takovému aktu nepropůjčí. Starokatolický biskup není navíc v katolické církvi vůbec kompetentní k jakýmkoliv svátostným úkonům a měl by se ve výkonu svých funkcí omezit na svou církev.

Ženský klášter, který se k tomu propůjčuje, hrubě porušuje svůj slib poslušnosti a všechny řádové sestry, které s tímto postupem nesouhlasí, mohou být ze svého osobního slibu poslušnosti vůči svým chybným představeným v takovém případě vyvázány.

Podle Kath-net

⁽¹⁾ Tento kánon postihuje trestem exkomunikace toho, kdo bez souhlasu Svatého stolce udělí někomu biskupské svěcení, i toho, kdo takové svěcení přijal. Tento trest se tedy netýká nějakého bludného učení, nýbrž neoprávněného uchvácení církevního úřadu.

Skutečná tvář otce Pia (8)

»Pokaždé se mi zdá, že mě ponořuje do Kristovy krve,« řekl mi později jeden kajcíník, »duše vychází úplně svěží, jako znovuzrozená.«

Pozorují tváře žen, které se právě vyzpovídaly a poklekají v mé blízkosti, aby se pomodlily modlitbu uloženou jako pokání. Tyto tváře jsou neobyčejně spokojené, září světlem, někdy tajemnou radostí. Jedna z těch žen mi řekla: »Člověk se pak cítí tak lehký!«

Náhle slyším, jak »sportello« – dvířka zpovědnice bouchla. »Via! Pryč!« křičí otec po jedné světlolové dívce, která roní horké slzy a vzdychá. Opouští zpovědnici a vleče se od ní pryč... Zahání ji svým kapesníkem. »Via!« opakuje. »Non ho tempo per voi! – Nemám pro tebe čas!«

Cítím, že se mi ta scéna nelíbí. Svým příchodem to děvče dokázalo, že má odvalu. A nyní odtud odchází zoufalá? Soucitně ji sleduji.

Dále vzdychá, jako by jí pukalo srdce. Nikdo nereptá. Pater se opět sklání tu napravo, tu

nalevo... Není možno ztráčet čas před takovým množstvím čekajících!

Mladé děvče se pokouší ještě jednou zařadit. Jedna žena, která je nyní na radě, ji odstrčí. Teprve nyní odchází a chce opustit kostel.

»Ubohá maličká,« říká kněz, který má dozor, »neztrácej odvalu!« Odvádí děvče a já jdu za nimi.

Krátká rozmluva. Děvče zvedá hlavu, usmívá se mezi slzami. »Grazia, Padre!« Skloní se, políbí mu ruku a vrací se zpět do kostela. Přistupuji blíže: »Otče, jak může P. Pio tak zahnat svou penitentku? Takové způsoby mi připadají poněkud divoké!«

Mnich se na mě dívá. Podle přízvuku poznal cizinku. A ihned je plný ohledu a vysvětluje mi tónem, jakým se obracíme k dětem, které těžko chápou:

»Ale signora, P. Pio čte ve svědomí a posílá pryč osoby, které nemají správný vnitřní postoj.«

»A když už se nevrátí?«

»Stia tranquilla! Neposlal by ji pryč, kdyby se nevrátila. K umytí srdce je třeba celého potoku slz. Dobrý lékař se nezdráhá použít i nože.«

»A tato mladá dívka?«

Je ještě sdílnější: »Nebojte se! Přišla asi ze zvědavosti. Mnoho žen přichází ze zvědavosti. P. Pio to cítí. Nechce, aby někdo přicházel ke zpovědi, jen aby ho viděl. Zpověď je něco úplně jiného. Za dva, tři dny se děvče vrátí a už bude připraveno. Myslíte, že se P. Pio za ni již dříve nemodlil? Ale potřebuje to čas, než milost začne působit...«

Využívám té příležitosti, abych mu položila otázku, kterou se zabývám: »Povězte mi, je to pravda, že P. Pio čte ve svědomí jako v otevřené knize?«

Kapucín se směje: »Já vím jen to, co vědí všichni. Někteří kajcíníci, kteří jsou nadšeni, že se cítí tak prosvíceni a pochopeni, vypravují každému, kdo to chce slyšet, co se jim stalo. Jiní zase mlčí. Ale je známo mnoho případů a my z toho musíme vyvodit závěry...«

»Můžete mi uvést nějaké příklady?«

»Jistě! Nedávno přišel jeden obchodník z Pisy a prosil, aby uzdravil jeho dceru. P. Pio se na něho podíval a řekl: „Ty jsi více nemocný, než tvoje dcera. Vidím tě mrtvého!“ Ubohý muž zbledl na smrt a koktal: „Ale kdež, já se cítím docela dobře!“ – „Nešťastníku, jak se můžeš cítit dobře s tolika hříchy na svědomí? Vidím jich nejmíň dvaatřicet!“ Umíte si představit obchodníkovu pobouření! Po zpovědi vyprávěl každému, kdo to chtěl slyšet: „Věděl všechno předem, všechno mi řekl!“«

»To je ovšem pohodlné,« odvětila jsem, »když se můžeme zpovídat u kněze, který člověku vyjmenuje hříchy. Pak není třeba si lámat hlavu se zpytováním svědomí!«

»Velice se mýlíte! P. Pio to nikomu neulehčuje. Jestliže zná

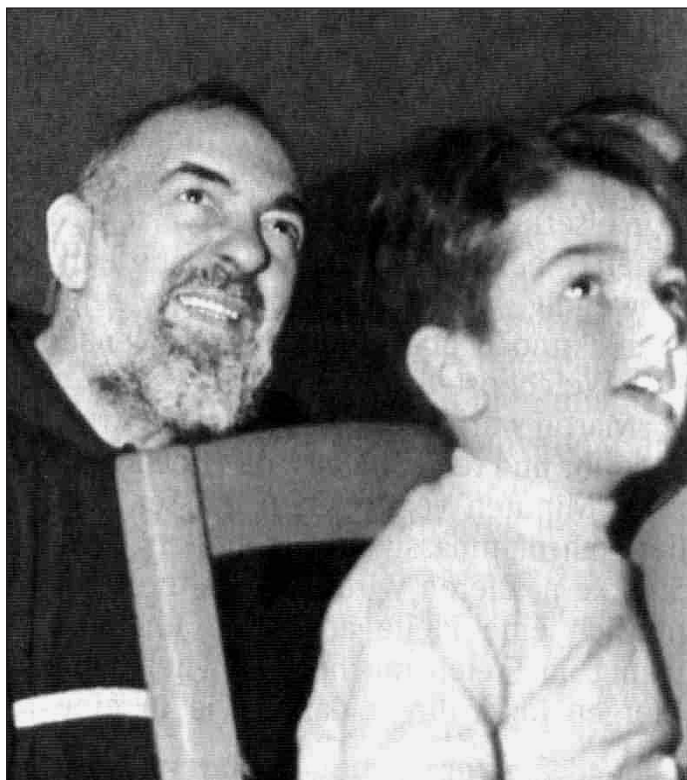
vaše hříchy, pak to neznamená, že vás ušetří uzdravujícího pokoření, s jakým je musíte vyjmenovat! On jenom pomáhá. Řeknete: „Dopustila jsem se takového a takového hříchu.“ Opraví vás v některých případech a řekne vám: „Vzpomeň si na ten a ten den a to a to místo...“ Jedné velké hříšnici, která mu ležela u nohou, vyjmenoval všechny hříchy jeden po druhém. Po chvíli těžkého boje je konečně přiznala. „Na to jsem čekal, moje dcero,“ zvolal velmi spokojen. „Nyní ti mohu dát rozhřešení!“ Žena pak vyprávěla, že „kdybych den po dni popsala svůj životní příběh, nemohla bych to udělat přesněji, než co mi řekl P. Pio. Neprošly mi u něho ani nejmenší maličkosti,“ řekla. Ale nakonec hříchy musela vyznat sama.«

»Je to pravda, že P. Pio má obzvláště rád velké hříšníky?«

»Ztracení synové mají přednost v domě nebeského Otce! Nemáte vůbec představu o obráceních, jejichž svědky byly tyto zdi. To, co víme, je ničím ve srovnání s tím, co zůstane až do konce časů skryto. P. Pio je povolán především k tomu, aby obracel hříšníky. Všechny jeho dary stojí ve službách duší. A když se duše vidí tak obnažené a bez masky, nemohou již klást odpor. Napadl mě ještě jeden příklad:

Jeden muž, který byl obětí zločinné vášně, doprovázel sem svou ženu s pevně připraveným plánem. Protože se chtěl ženy zbavit, rozhodl se, že ji usmrtí tak, aby to vypadalo jako její sebevražda. Cesta do San Giovanni Rotondo měla být pískem v očích jeho rodiny. Tento muž byl ateista, který nevěřil ani v Boha, ani v ďábla. Bez nejmenšího pohnutí šel do sakristie, aby se podíval na typický fenomén hysterie, jak řekl. P. Pio právě rozmlouval s jedním svým duchovním synem.«

(Pokračování)

Život Kristův (65)

LXV. Kristova smrt jako historická událost

1) Vyznáváme naši víru v ústřední pravdu mesiášského poslání Ježíše Krista: On je Vykupitel světa prostřednictvím své smrti na kříži. Tuto víru vyznáváme slovy nicejsko-konstantinopolského symbolu, v němž stojí, že „byl za nás ukřižován, za dnů Poncia Piláta byl umučen a pohřben“. Při vyznávání této víry připomínáme Kristovu smrt rovněž jako historickou událost, kterou stejně jako jeho život poznáváme z bezpečných a věrohodných historických pramenů. Na základě těchto pramenů můžeme a chceme lépe poznat rovněž historické okolnosti oné smrti, o níž věříme, že je cenou za vykoupění lidí všech dob. Tomu všemu chceme také hlouběji porozumět.

2) Nejprve si položíme otázku: Jak došlo k tomu, že Ježíšův životní příběh skončil násilnou smrtí? Jak vysvětlit skutečnost, že ho římskému prokurátorovi, jehož jméno nám zachovala evangelia a které se rovněž ocitlo ve Vyznání víry, vydali do rukou právě nejvyšší představitelé jeho vlastního národa? Nyní se tedy pokusíme shromáždit okolnosti, které lidským způsobem vedly k Ježíšově smrti na kříži.

Když evangelista Marek popisuje Ježíšův proces před Pilátem, poznamenává, že byl vydán na smrt kvůli závisti a že Pilát si této skutečnosti byl vědom: *Věděl totiž, že mu ho velekněží vydali ze závisti* (Mk 15,10). Klademe si tedy otázku: Proč tato závist? Její kořeny můžeme odhalit v tom, čemu Ježíš učil, i v tom, jakým způsobem Ježíš učil. Jestliže podle toho, co říká Marek, učil jako ten, kdo má autoritu (srov. Mk 1,22), pak to muselo v očích těchto zákoníků vzbuzovat dojem, že tento Muž z Nazareta ohrožuje jejich prestiž.

3) Vždyť víme o tom, jak na počátku svého veřejného působení Ježíš vystoupil ve svém městě a že to vedlo ke konfliktu. Zhruba třicetiletý Ježíš vystoupil v synagoze a ujal se slova, přitom označil sebe jako toho, v kom se naplňují výroky proroka Izaiáše o Mesiáši. To vyvolalo v posluchačích nejprve podiv a posléze vztek, takže chtěli Ježíše svrhnout z hory, na níž stálo jejich město. Ovšem Ježíš prošel jejich středem a pokračoval dál (srov. Lk 4,29-30).

4) Tento incident byl pouhým počátkem, bylo to první znamení následujících obtíží a protivenství. Připomeneme si nyní ty hlavní z epizod tohoto druhu. Když Ježíš dával na srozuměnou, že má moc odpouštět hříchy, znalci Zákona v tom spatřovali rouhání, protože takovou moc má jedině Bůh srov. Mk 2,6). Když náš Mistr konal zázraky v sobotu a řekl, že Syn člověka je pánem nad sobotou (srov. Mt 12,8), reakce znalců zákona byla velmi podobná jako v předchozím případě. V těch okamžicích se již jasně projevuje úmysl zákoníků sprovodit Ježíše ze světa (srov. Mk 3,6). Byl tu další důvod, proč se ho židé snažili zabít: *Nejen že rušil sobotu, ale také že nazýval Boha svým vlastním Otcem a stavěl se tak Bohu naroveň* (Jan 5,18). Co jiného asi mohla znamenat slova: *Amen, amen, pravím vám: Dříve než byl Abrahám, já jsem* (Jan 8,58). Ježíšovi posluchači věděli dobře, co znamená ono „JÁ JSEM“. Ježíš tedy znovu podstupoval riziko kamenování. Tehdy se ale skryl a odešel z chrámu (srov. Jan 8,59).

5) Událost, která definitivně naklonila Ježíšovu situaci k tragickému vyústění, k tomu, že jeho nepřátelé rozhodli, že ho nechají sprovodit ze světa, bylo vzkříšení Lazara v Betánii.

Z Janova evangelia se dovídáme, že při následujícím setkání synedria bylo konstatováno: *Co máme dělat? Vždyť ten člověk koná mnoho znamení! Necháme-li ho tak, všichni v něho uvěří, a pak přijdou Římané a vezmou nám svaté místo i národ* (Jan 11,47-48). V souvislosti s těmito předpověďmi a obavami Kaifáš pravil: *Vy vůbec nic nevíte ani nemyslíte na to, že je pro nás lépe, když jeden člověk umře za lid, než aby zahynul celý národ* (Jan 11,49-50). Evangelista dodává: *To neřekl ze sebe, ale jako velekněz toho roku prorokoval, že Ježíš musí umřít za národ – a nejen za národ, ale i proto, aby rozptýlené Boží děti shromáždil v jedno. Od toho dne se rozhodli, že ho zabijí* (Jan 11,51-53). Jan nám tímto způsobem dává poznat dvojí aspekt Kaifášova rozhodnutí. Z lidského hlediska, které bychom mohli přesněji nazvat pragmatickým postojem, se jednalo o pokus ospravedlnovat rozhodnutí sprovodit ze světa člověka, který je považován za politicky nebezpečného, aniž by se přitom někdo zabýval skutečností, že ten člověk je neviný. Z vyššího hlediska, na které upozorňuje sám evangelista, Kaifášova slova bez ohledu na jeho nepěkné úmysly měla opravdu prorocký obsah, který odpovídal tajemství Kristovy smrti podle spasitelského Božího záměru.

6) Nyní se zabýváme lidskou stránkou události. Na onom shromáždění synedria bylo přijato rozhodnutí sprovodit ze světa Ježíše Nazaretského. Byla k tomu vhodná příležitost, protože Ježíš byl v Jeruzalémě kvůli velikonočním slavnostem. Jidáš, jeden z Dvanácti, zradil svého Mistra za třicet stříbrníků a prozradil, kde by bylo možno Ježíše najít a zatknout. Když byl Ježíš zajat, odvedli ho před veleradu. Na zásadní veleknězovu otázku: *Zapřísahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zdali jsi Mesiáš, Syn Boží* (Mt 26,63), dává Ježíš následující odpověď:

Tys to řekl (Mt 26,64; srov. Mk 14,62; Lk 22,70). V tomto prohlášení viděla velerada jasnou formu rouhání, a tak nad Ježíšem vynesli ortel: Je hoden smrti (srov. Mk 14,64).

7) Velerada ovšem nemohla vykonat popravu bez souhlasu římského prokurátora. Pilát byl ale přesvědčen o tom, že Ježíš je nevinen, jak dal vícekrát najevo. Nejprve se snažil tlaku představitelů velerady vzdorovat, nakonec však ze strachu ustoupil, bál se totiž císaře. Navíc zástup podnícený osnovateli Ježíšovy smrti volal: „Ukřižuj, ukřižuj!“ Tak se tedy stalo, že Ježíš z Nazareta byl odsouzen k smrti na dřevě kříže.

8) Z historického hlediska jsou za Ježíšovu smrt odpovědní ti lidé, které označují evangelia, a to alespoň některé přímo jejich jménem. Prohlašuje to sám Ježíš při svém rozhovoru s Pilátem během procesu: *Proto má větší vinu ten, který mě tobě vydal* (Jan 19,11). Na jiném místě Ježíš praví: *Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu člověku, který Syna člověka zradí! Pro toho člověka by bylo lépe, kdyby se nebyl narodil* (Mk 14,21; srov. Mt 26,24; Lk 22,22). Ježíš tak naráží na různé osoby, které rozličnými způsoby zapříčinily jeho smrt: Na Jidáše, na představitele velerady, na Piláta a na řadu dalších. Rovněž Šimon Petr při svém vystoupení o dni Letnic obviní představitele velerady z Ježíšova zabití: *... a vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili* (Sk 2,23).

9) Nicméně nelze rozšiřovat toto obvinění za hranice těch lidí, kteří za to vše byli opravdu odpovědní. V jednom z dokumentů II. vatikánského koncilu čteme: „Třebaže židovští předáci se svými stoupenci přivodili Kristovu smrt, přece nelze to, co bylo spácháno při jeho umučení, přičítat všem Židům bez rozdílu, ani tehdejšími, ani dnešními.“ (*Nostra aetate*, 4). Jestliže se pak má hodnotit

odpovědnost svědomí, nelze zapomínat na Kristova slova pronesená z kříže: *Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí* (Lk 23,34). Ohlas těchto slov se nachází opět v jedné z Petrových řečí po Letnicích: *Já ovšem vím, bratři, že jste to udělali z nevědomosti, a stejně tak i vaši přední muži* (Sk 3,17). Tak se vyjadřuje uctivý odstup od tajemství lidského svědomí, a to i v případě nejstrašnějšího provinění v dějinách lidstva, jímž bylo ukřižování Krista.

10) Po příkladu samotného Ježíše a následně i Petra – i když je velmi obtížné popírat odpovědnost těch lidí, kteří vědomě přivedli Krista na smrt – budeme i my pohlížet na zmíněné události ve světle věčného Božího úradku. Bůh totiž požadoval od svého milovaného Syna, aby přinesl sebe sama v oběť za hříchy všech lidí. Z tohoto vyššího hlediska si uvědomujeme, že kvůli svým hříchům my všichni jsme odpovědní za Kristovu smrt na dřevě kříže. My všichni jsme podle míry svých provinění přispěli k tomu, že Kristus zemřel za nás jako výkupná oběť. V tomto slova smyslu lze vnímat následující Ježíšova slova: *Syn člověka bude vydán lidem do rukou. Zabijí ho, ale třetí den bude vzkříšen* (Mt 17,22).

11) Kristův kříž je tedy pro nás pro všechny mementem skutečnosti, kterou vyjadřuje apoštol Jan následujícími slovy: *... krev jeho Syna Ježíše Krista nás očišťuje od každého hříchu. Řekneme-li, že hříchu nemáme, klameme sami sebe a není v nás pravda* (1 Jan 1,7-8). Kristův kříž tak nepřestává být milosrdnou a zároveň velmi drsnou pobídkou k tomu, abychom uznali a vyznali vlastní viny. Je to rovněž povolání k tomu, abychom žili v pravdě.

Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM

Srdčně zveme na **PRVNÍ SOBOTY NA KLOKOTECH** (Tábor) v roce 2002 (kromě června). Program od 14 hod. V červnu zveme na 2. sobotu (Neposkvrněného Srdce P. Marie).

VÍKENDY PRO STARŠÍ ŽENY

Víkendy jsou určeny pro ženy, které prožívají „třetí věk“ svého života. Součástí víkendů jsou přednášky zaměřené na „radosti a starosti“ stáří, vztah k manželovi, dětem, vnoučatům, vztah k Bohu a prohloubení duchovního života. Během víkendu bude příležitost ke společným modlitbám, rozjímání, adoraci, mši sv., svátosti smíření popř. i svátosti pomazání nemocných a k rozhovoru s knězem, který bude přítomen po celou dobu trvání víkendu.

Termíny a místa konání víkendů: 12. – 14. 4. 2002 Velehrad ● 17. – 19. 5. 2002 Velehrad (i pro manželské páry) ● 7. – 9. 6. 2002 Králupy.

Cena pobytu: cca 400 Kč, s výjimkou víkendu na Velehradě, který bude za 500 Kč. V ceně je zahrnuto ubytování a strava. Přihlásit se můžete telefonicky nebo písemně na adresu: Anna Nováková, Puškinova 19, 787 01 Šumperk, tel.: 0649/211 915. Na přihlášce uveďte: jméno, adresu, PSČ, věk, datum a místo víkendu. Víkendy pořádá Centrum pro rodinný život v Olomouci při Arcibiskupství olomouckém, tel.: 068/55 00 250. Podrobné informace budou účastníkům poslány před nástupem.

**UPOZORŇUJEME NA ZMĚNU
E-MAILOVÉ ADRESY TÝDENÍKU SVĚTLO:**
svetlo@maticecm.cz

Liturgická čtení

Neděle 24. 2. – 2. neděle postní

1. čt.: Gn 12,1–4a
Ž 33(32),4–5.18–19.20+22
Odp.: 22a (*Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství.*)
2. čt.: 2 Tim 1,8b–10
Ev.: Mt 17,1–9

Pondělí 25. 2. – ferie

1. čt.: Dan 9,4b–10
Ž 79(78),8.9.11+13
Odp.: srov. Ž 103(102),10a (*Nejednej s námi podle našich hříchů, Hospodine!*)
Ev.: Lk 6,36–38

Úterý 26. 2. – ferie

1. čt.: Iz 1,10.16–20
Ž 50(49),8–9.16bc–17.21+23
Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)
Ev.: Mt 23,1–12

Středa 27. 2. – ferie

1. čt.: Jer 18,18–20
Ž 31(30),5–6.14.15–16
Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)
Ev.: Mt 20,17–28

Čtvrtek 28. 2. – ferie

1. čt.: Jer 17,5–10
Ž 1,1–2.3.4+6
Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
Ev.: Lk 16,19–31

Pátek 1. 3. – ferie

1. čt.: Gn 37,3–4.12–13a.17b–28
Ž 105(104),16–17.18–19.20–21
Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které učinil Hospodin.*)
Ev.: Mt 21,33–43.45–46

Sobota 2. 3. – ferie

1. čt.: Mich 7,14–15.18–20
Ž 103(102),1–2.3–4.9–10.11–12
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
Ev.: Lk 15,1–3.11–32

Dejte se včas do služeb našeho dobrého Boha, a budete mít srdce vždy veselé a poznáte na vlastní kůži, jak sladké a příjemné je sloužit Pánu.

Don Bosco

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	24.2.	25.2.	26.2.	27.2.	28.2.	1.3.	2.3.
Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	270	271	272	271	272	271	272
Antifony	313	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	313	317	321	324	327	331	334
Antifona k Zach. kantiku	313	317	321	324	328	331	334
Prosby	314	318	321	325	328	331	335
Záv. modlitba	314	318	322	325	328	332	335

Modlitba během dne:

Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	314	318	322	325	329	332	335
Záv. modlitba	314	318	322	325	328	332	335

Nešpory:

	SO						
Hymnus	268	268	268	269	268	269	268
Antifony	311	316	945	960	976	992	1009
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	311	316	319	323	326	330	333
Ant. ke kant. P. M.	312	316	320	323	327	330	333
Prosby	312	316	320	323	327	330	333
Záv. modlitba	314	314	318	322	325	328	339
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Nabídka MCM s. r. o. pro postní dobu

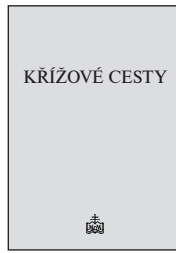
Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

KŘÍŽOVÉ CESTY

Sestavil Ing. Karel Houdek

Soubor 67 rozjímání nad utrpením křížové cesty našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Vychází s církevním schválením.

Matice cyrilometodějská s. r. o., kož. vaz.,
A5, 400 stran, 198 Kč

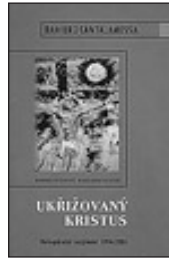

Henri J. M. Nouwen:

JÍT S JEŽÍŠEM (Křížová cesta)

Tato kniha meditací H. Nouwena nám vykládá jednotlivá zastavení křížové cesty na příkladech utrpení těch nejobožejších. Političti vězni, opuštěné děti, matky oplakávající své zabitě syny, vyčerpaní farmáři, čtyři zavražděné služebnice církve... Těmito působivými obrazy dává Nouwen tradičním zastavením křížové cesty nový smysl, který přivede každého čtenáře k hlubšímu zamyšlení nad podobami utrpení v lidském životě.

Paulinky, brož., zúž. A5, 64 stran, 89 Kč

Raniero Cantalamessa: UKŘÍŽOVANÝ KRISTUS

Komentáře k pašijovým čtením, které byly předneseny ve Svatopetrské bazilice za přítomnosti papeže při velkopáteční liturgii v letech 1996-2001.

Karmelitánské nakladatelství, brož.,
105x180 mm, 66 stran, 65 Kč

Carlo Maria Martini: VYDÁN LIDEM DO RUKOU (Rozjímání o Kristově utrpení)

Záměrem díla je podat alespoň částečné nahlédnutí do věčného plánu Toho, který nás miluje a který se obětoval pro naši spásu. Klidným a rozjímavým stylem autor uvádí odlišnosti čtyř vyprávění evangelistů, různé vzájemně se doplňující způsoby všestranného zkoumání, v němž každý z nich klade důraz na něco jiného. Tak nám dovolí postavit se na stranu, která se nás týká a která je ve vztahu ke Kristu „druhou stranou“. Je to ztotožnění se s osobami, které se svými skutky staly hlasateli Ježíšova utrpení a smrti.

Paulinky, brož., zúž. A5, 152 stran, 179 Kč

KŘÍŽE NA BASILANU DOSUD STOJÍ

Utrpení a smrt Rhoela Gallarda a ostatních obětí únosu na Filipínách roku 2000. Meditativní vyprávění ve formě zastavení křížové cesty, provázené barevnými fotografiemi, sestavili klaretini – spoluobratři otce Rhoela. Každé rozjímání je doplněno otázkami k zamyšlení a krátkou modlitbou.

Klaretianští misionáři, brož., zúž. A5, 64 stran, 70 Kč

DO VYPRODÁNÍ ZÁSOB

SVĚT S KŘÍŽE KRISTOVA

Podle P. de Greve upravil F. X. Juránek

P. de Greve zachycuje Kristovo utrpení od jeho počátku až do jeho vyvrcholení smrtí na kříži. Při tom poodhaluje tajemství hříchu, jeho příčin a následků – vše v kontextu s Ježíšovým utrpením.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5,
88 stran, 16 Kč

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bůdy v oblasti víry a mraví. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzercie: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 00421371741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.